

STUDENT REVUE

MEZITŘÍDNÍ VZTAHY

výběrový zájezd | Mannheim | ze zákulisí OČJ

Dvuměsíčník Gymnázia Dr. Josefa Pekaře
35 - květen/červen 2025 (VIII. ročník)

DOSTUPNÉ
NA ISSUU

SR

Šéfredaktor: **Jakub Křováček** // Grafika: **Jakub Křováček** // Redaktoři: **Eliška Fialová, Anna Fousková, Alena Gabryšová, Martin Janeček, Anna Kameníková, Anna Kindlová, Angelina Kovalenko, Nela Kučerová, Anna Řezáčová, Anna Votočková, Ema Žitná** // Přispěvatelé: **Kristýna Křováčková, Barbora Perlíková, Johana Skrbková, Eliška Smutná** // Fotografie: **Mgr. Petr Bárta, Alena Gabryšová, Martin Janeček, Anna Kameníková, Jakub Křováček, Kristýna Křováčková, Eliška Smutná, účastníci ústředního kola OČJ** // Konzultace a korektura: **PhDr. Ladislav Futtera** // V časopise byl použit také obrazový materiál z volně dostupných zdrojů a obrázky generované umělou inteligencí. // Děkujeme ředitelství školy za podporu při tisku časopisu.

Po přečtení prosím vraťte zpět na nástěnku. Děkujeme!

35. číslo - květen/červen 2025
Číslo vyšlo 26. 6. 2025
Další číslo vyjde v příštím školním roce.

Studentský magazín
Student revue
VIII. ročník

@student.revue

Student revue

student.revue@pekcloud.cz

www.casopis.pekcloud.cz

EDITORIAL

Vážený čtenáři,

JE TO TADY! Končí školní rok, další část jedné z etap tvého života. No a co teď? Teď prázdniny! Už se těšíš? Já věřím, že jo. Konečně přijde zasloužený odpočinek. Budeš cestovat? Budeš si číst? Budeš se nějak vzdělávat? Nebo plánuješ jen tak ležet a relaxovat? Ať už máš v plánu cokoli, tak hodně štěstí! Nikdy ale nezapomeň na to, že jsi jen člověkem, který potřebuje být ve společnosti. Nezapomeň, že bez ostatních to nepůjde, ale nezapomeň ani na to, že když se budeš cítit sebevíc ztracený, vždy tu bude někdo, kdo ti pomůže a kdo tě vytáhne z potápějícího se člunu. Tak neváhej a vezmi si do ruky poslední číslo časopisu tohoto školního roku, ve kterém spoustu takových pravých a nově navázaných přátelství najdeš!

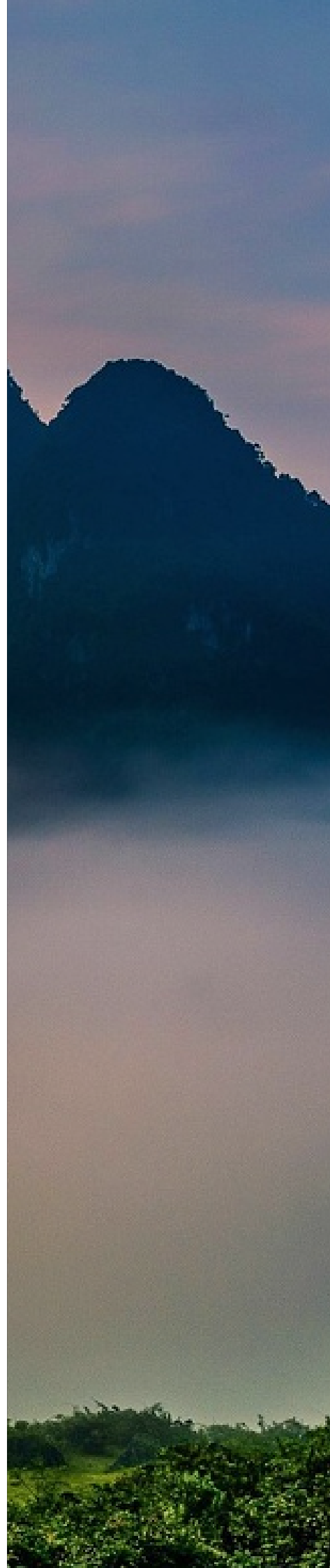
Uplynul rok a s jeho koncem přichází i 35. číslo našeho školního periodika. Zní to možná až skoro neuvěřitelně – vždyť ještě před chvílí jsme dávali dohromady redakci, obnovovali fungování časopisu a doufali, že se bude líbit a že se bude číst. A teď je to tady! První šťastně završený rok v obměněném složení. Za to, co se nám vše povedlo, samozřejmě zaslouží největší díky samotní redaktoři, kteří o časopis pečují s maximálním nasazením, a pan profesor Futtera, který nad námi drží odbornou ruku. Jsme ale také moc vděční vedení školy, že nás v našich aktivitách podporuje a že nám pomáhá s financemi na tisk čísel, která můžete najít vždy ve třídách. A co by byl časopis bez čtenářů? Obrovské díky si zasloužíte i Vy, naši čtenáři, za neustávající podporu, účast v soutěžích a anketách, které pořádáme, a celkově za to, že nás čtete, bez toho by totiž naše tvorba neměla smysl.

Dost už ale bilancování. Co tedy najdete v tomto posledním letošním čísle Student revue? Je toho mnoho a jako vždy – žánrová pestrost je velká... I když tentokrát převažují spíše reportáže z akcí, které se ke konci školního roku vyrojily jak houby po dešti, dotkneme se i sportu, kultury a samozřejmě nebudete ochuzeni ani o tradiční rubriky, kterými jsou Výtvarné okénko nebo Pekárna. Můžete se těšit i na vyhlášení absolutního vítěze prvního ročníku studentské soutěže, tak neváhejte a čtěte!

**Prázdniny klepou na dveře, tak to už nebudeme protahovat...
Přejeme příjemné chvíle při čtení následujících stránek!**

Za redakci Student revue

Jakub Křováček
Šéfredaktor

35 - květen/červen OBSAH

TÉMA
Výběrový
zájezd 2025

str. 26

MÓDA
Pohádka jménem
Blanka Matragi

str. 16

SPORT
Nebojte se lezení!

str. 20

REPORTÁŽ
3. O a 5. O
v Anglii
str. 18

REPORTÁŽ
Zájezd do
Amsterdamu
str. 12

ZE ZÁKULISÍ OČI
Úžasný týden
s úžasnými lidmi

str. 8

Fotopříloha (Kanada)	6
Úžasný týden s úžasnými lidmi	8
Ztělesnění hrůzy	11
Z Mladé Boleslavi na kanály!	12
Výměnný pobyt s Mannheimem	13
Zrození pohádky jménem Blanka Matragi	16
3. O a 5. O v Anglii	18
Proč zkusit lezení?	20
Back to the Past	21
Upevňování mezitřídních vztahů	26
Sauna na kolečkách	28
Tutoriál	29
Po stopách DofE	30
Martha Agerichová	31
Dominika Macáková: moderátorka v rádiu	32
Výtvarné okénko (5. díl)	33
Soutěžte se Student revue!	34
Míšovy neplechy – Výběrový zájezd	35

N 51°43.51123'
W 116°31.33778'
Peyto Lake, Kanada

Toto ledovcem napájené jezero ležící v kanadských Skalistých horách je proslavené zejména díky svému vzhledu, tvarově připomínajícímu vlčí hlavu. Nachází se na území národního parku Banff a pojmenováno bylo po prvním průvodci v této oblasti, a to po Billu Peytovi. Díky své zářivé modré barvě a okolním scenériím bývá často označováno za jedno z nejhezčích jezer na světě, a tak není divu, že se nezřídka objevuje například na fotografiích v kalendářích anebo v cestovatelských časopisech a knihách. (JK)

ÚŽASNÝ TÝDEN S ÚŽASNÝMI LIDMI

📷📷 Jakub Křováček (6. O)
📷 účastníci ústředního kola OČJ

Olympiáda v českém jazyce, zkráceně OČJ, probíhá celkem ve čtyřech kolech a ve dvou kategoriích – první jsou osmé a deváté třídy ZŠ (a k tomu příslušné ročníky víceletých gymnázií) a druhá kategorie jsou střední školy.

Olympiáda v českém jazyce

Ti, kteří se proboují až do krajského kola a skončí na 1. – 2. místě (a ve výjimečných případech i na 3. – 5. místě), mají možnost jet na ústřední kolo, které má spíše formu jakéhosi týdenního soustředění. Ti, již byli na finále (očejácký slang je velmi rozmanitý, ještě na něj možná, nebo spíše dosti určitě, v článku narazíte :D), se mají možnost zapsat do klubu OČJ, který pořádá krátké, zejména večerní srazy (tzv. Viktorky, např. tradiční 1. pondělí v měsíci v Praze), ale především prázdninový čtrnáctidenní tábor u říčky Dračice v Suchdole nad Lužnicí a podzimní víkendový sraz. A právě tak jsem se mezi očejáky ocitl i já – před dvěma lety jsem se probojoval do ústředního kola, zapsal jsem se do Klubu a loni o prázdninách vyrazil na svůj první tábor. O to milejší pro mě byla informace, že se mi letos podařilo, na rozdíl od minulého roku, z krajského kola opět probojovat až na nejvyšší úroveň a že si tedy můžu sbalit krosnu a vyrazit!

Znamé tváře

Před odjezdem se ještě stíhám stavět ve škole, abych doladil

poslední povinnosti, a následně běžím na autobusové nádraží, abych chytil svůj spoj do Prahy. Už v autobuse narážím na repenta (= účastník, který již na finále alespoň jednou byl) z Turnova a společně se přesouváme až na pražské hlavní nádraží, před kterým je sraz. Zde potkávám Matěje a Ádu, se kterými se znám právě z klubu a kteří mají na starost cestu do tábora. Zanedlouho přijíždí autobus a skupinka navzájem se neznajících lidí se k němu přesouvá. Nástupem se poté někteří, ač nevědomky, odsuzují k tomu, že se z nich do týdne stanou praví nefalšovaní očejáci a že to na nich zanechá jisté doživotní následky :D Abychom splnili loňskou tradici nespolehlivých očejáckých autobusů, rozbíjí se během cesty i ten náš a musíme ho půl hodiny před dojezdem vyměnit za náhradní, ale jinak cesta probíhá poměrně hladce...

PRSK, prskavka a vlídné slovo

Za benzínkou doprava a pak kolem komína až do tábořiště. Nic se nezměnilo, jak by také mohlo, jen dveře jsou natřené více na červenou a terásky chatiček mají černý nátěr, jenž perfektně barví bosé nohy nebo bílé podrážky :D Hned po výstupu

z autobusu se jdu pozdravit s ostatními očejáky, které znám z tábora, a když přicházím k Adéle (která vystupuje jako „organizační tým OČJ“), dozvídám se, že prý asi umím zvučit a že bych jí tedy určitě velmi rád ozvučil kapelu, jež přijede v neděli odpoledne. Rychle se rozmistíme do chatek a zdravím se s Matějem, který je se mnou, stejně jako před dvěma lety, na tomtéž „pokoji“. Následně se dozvídáme rozdělení do PRSKŮ (= PRacovní SKupina, spojení několika krajů, ve kterých se dějí některé společné aktivity) a s naší prskavkou (= vedoucí prsku, bývalý účastník ústředního kola a člen Klubu) se navzájem seznamujeme. Já jsem v prsku Jih, jenž náleží Středočeskému a Jihočeskému kraji a jež jsme po zvážení zeměpisné polohy Kladna a Mladé Boleslavi přejmenovali na poněkud výstižnější název Emgeng (obsahoval totiž mimo jiné jednoho Matěje, prskavku Majdu a hned 4 Marušky :D). Mezi dalšími prsky je například Plysočina (PLzeňský kraj a vY-SOČINA) nebo 50. rovnoběžka (alias Karlovarský a Moravskoslezský kraj a Praha). Seznamujeme se, hrajeme tematicky sedící hru na zapamatování jmen a poté se přesouváme na večeri do jídelny. Po ní násle-

duje představení organizačního týmu, prskavek a poroty, ve které letos jako obvykle usedají uznávaní jazykovědci Marie Čechová, Alena Andrllová Fidleřová, Kateřina Rysová, Martin Hrdina, Ladislav Janovec a Karel Oliva, který letos kvůli nemoci nemohl být přítomen po celou dobu, ale pouze nám přijel zadat gramatický úkol, jež sám vymýšlel.

Hlávka, Hlávka, pávi, jahody a zase Hlávka

Sobota patřila výletu. Sice je to na olympiádu poměrně brzy, ale na jindy se jeho uskutečnění přesunout nedalo. Jedeme směr Lužany, ano, opravdu do těch Lužan, jež jsou vzdáleny více než 150 kilometrů od tábora. Olympiádu totiž již třetím rokem odmítá dostatečně sponzorovat Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, a tak letošní ročník podpořila Hlávková nadace (založena pod jménem „Nadání Josefa, Marie a Zdenky Hlávkových“). Josef Hlávka byl totiž světově uznávaný architekt, který nejen, že po sobě zanechal například Černovickou univerzitu, zaplanou na seznamu UNESCO, ale i velké jmění, které právě tato nadace spravuje, včetně právě lužanského zámku. Na něm jsme kromě přednášky, koncertu a prohlídky zažili i vynikající a bezchybný oběd o třech chodech a svačinku v podobě domácích koláčů a obrovského výběru jednohubek. Až na počet záchodů, který zde byl stejný jako nejmenší prvočíslo, tzn. nedostačující, a zadání slohu II. kategorie (dopis panu Hlávkově s prosbou o podporu nějakého námi vybraného projektu) nemůžeme výletu nic vytknout. Mírně unavení se vracíme autobusem zpět do tábora a cestu si krátíme zpíváním v zadní části autobusu. Večer nás čeká už jen večere a poté, co zaprincáme (společné zpívání ukolébavky „Princi můj maličký, спи“ v deset hodin, při kterém se všichni drží v kroužku a přejí si takto dobrou noc), a poté, co prskavky složí budíček na další ráno (každý den se večer prskavky scházejí a spolu přetextovávají nějakou písničku na vtipné aktuální

náměty, ze kterých je poté ranní budíček) se zpívá a hraje až asi do jedné ráno. Z toho se stala každodenní tradice, takže není divu, že spánku nebylo mnoho (berme v potaz skutečnost, že účastník jako já poté vstával každý den ráno v půl šesté, aby splnil úkoly, kvůli kterým na olympiádu vlastně přijel :D).

5 minut hrůzy a 6. brigáda

Nedělní dopoledne patří mluvnímu projevu – jedinému z úkolů, na jehož řešení je pevně daný čas. Všichni jsme uzavřeni v jídelně a prskavky si nás postupně tahají ven. Už přichází čas i na mě, jsem doveden do prskavčího obydlí, kde se dozvím téma a mám tři minuty na přípravu, a poté jsem odveden za porotou do klubovny, kde musím o tématu během jedné minuty smyslně a jazykově kultivovaně mluvit. Po obědě přichází vlídné slovo k našemu mluvnímu projevu (= nástup poroty a obecné zhodnocení našich prací a výstupů vždy po projevu nebo odevzdání řešení, většinou je pravým opakem, než signalizuje jeho jméno :D) a společný přesun do nedaleké pískovny na koupáčku. Zde si část naší klučíčí sekce (mimo chodem – kluků je nás jen devět z celého více než 60členného seskupení účastníků) objevila dvě klády, které na pískovně plavaly, a náramně jsme se na nich vyblbli :D Ano, ústřední kolo Olympiády v českém jazyce rozhodně není žádný „šprt Kemp“, jak ho někteří rodiče nazývají, ale akce, na které se děje téměř všechno, jen ne poctivé řešení úkolů a psaní slohových prací (u některých, pozn. autora :D). Poté se v táboře seznamuji s kapelou Poetické hudební společenstvo, která nám přijela z vlastní vůle zahrát, a se zvukařským tabletem v ruce si i já užívám její koncert... Od nich také přichází

nabídka na zvučení jejich koncertů, tak třeba v budoucnu :)

Mokrý slohovka

Další den, opět nevyspalý po večerním zpívání, vstávám o dvě hodiny dříve a zabírám si místo na terasce před jídelnou a jdu přepisovat gramatiku. Vše jde jako po másle, i když za chvíli začíná poměrně vydatný déšť. Ten ale během pár minut přeroste v pořádný liják, a co čert nechtěl, voda začíná skrz spoje v železném zastřešení protékat dovnitř. A to přímo nad mým místem! Všechny papíry rychle nesu dovnitř do jídelny a nestácím se divit tomu, že je na celé terase opravdu jen jedno místo, na kterém vznikla louže vody, a to právě to moje :D Před snídaní odevzdávám svůj první gramatický úkol (úkoly se zde zadávají podle rozpisu – každý v jiný čas a totéž platí i pro jejich odevzdávání, pozn. autora) a po snídani zůstávám s ostatními v jídelně, a kromě ukazování našeho časopisu a debaty nad zpravodajskými médii se nic zvýšené pozornosti hodného neděje. Odpoledne ale máme napilno – kromě plnění úkolů má každý prsk také na starost tvorbu novin a přípravu večerního programu (secvičení krátkého vtipně pojatého divadla reflektujícího aktuální dění a společná hra pro všechny). Na nás vyšlo pondělí jako noviny den, a tak vymýšlíme název našeho média, a zatímco →

⇨ PRSK MIX a další očejáci při buzení prskavek

ostatní vymýšlejí obsah (který má taktéž jako budíčky a divadlo vyobrazovat satiricky události poslední doby), si rýsuji nadpis a rámeček okolo novin, což mezi humanitně zaměřenými očejáky vyvolává poměrně vášnivě reakce :D Poté už jen vybarvit a... Udělat QR kód na audionahrávku, kterou jsme pořídili? Proč ne! Rýsuji si tedy QR kód, a kdyby zrovna nebylo vlídné slovo poroty, když jsem své veledílo dokončil, vyskočil bych radostí až ke stropu – on totiž opravdu fungoval :)

Nakladno a chuť Třebíče

Všechny dny na olympiádě probíhají vlastně se stejným režimem, akorát takové ty doplňující aktivity se mění. Nejinak je tomu i v úterý, skoro celý den tedy trávíme společným sezením v jídelně a na terase a v rámci skupinky, kterou jsme si tak nějak přirozeně sami vytvořili a pojmenovali „PRSK MIX“. Sedíme u stolu a snažíme se, abychom vypadali, jako že něco děláme, avšak místo toho debatujeme nad všelijakými tématy, zejména nad těmi, jež se točí okolo našich bydlišť. Přece jenom jsme každý z trochu jiné části republiky a kulturní rozdíly bývají dosti markantní. Odpoledne se poté dozvídáme o procházce do Stráže nad Nežárkou, a tak menším okruhem po okolních vesnicích docházíme až do Stráže, kde dostáváme rozchod, takže si dáme zmrzlinu, navštívíme místní potraviny a poté pod mým vedením jakožto pseudo-prskavky míří náš neoficiální,

poměrně náhodně sprsknutý prsk, zpátky do tábořiště. Ve středu je pro změnu na programu koupání v pískovně, po kterém se s E m g e n g e m scházíme a nacvičujeme divadlo, jež na nás na dnešek vyšlo. To také večer s úspěchem předvádíme a po následujícím „živém Scrabblu“,

který jsme si pro ostatní připravili, už jdeme jen jako již tradičně zpívat do jídelny. Nebo snad dnes ne?

Revoluce, kopr a čtvrtěčný program

Ještě, než se dostaneme za kytarou do jídelny, se scházíme na jedné z chatk a s naším neoficiálním prskem vymýšlíme budíček na ráno pro prskavky. Z toho nás vyruší jen kopr (nechtě si bystrý čtenář význam zkratky domyslí sám) a občasné odvedení konverzace k jiným tématům, ale ještě před půlnocí zdárně vše dokončujeme. Druhé ráno nás tedy čeká časnější vstávání, a než prskavky začnou obcházet chatky, překvapujeme je naším budíčkem. Poté využíváme nabídky a jdeme s nimi okolo chatk budit ostatní, což završujeme podepisováním autorské kopie a řvaním „budíček“ tak, aby se to odrazilo až od borovic za táborem, jak praví očejácká tradice. První kategorie ráno jen odevzdává poslední gramatiku, ale pak už máme všichni vše hotovo. Dopoledne se účastníme besedy s Robertem Tamchynou, moderátorem Českého rozhlasu Dvojka, která nás všechny velmi oslovila, a začínáme volejbalový turnaj, který se dohrává po obědě. Aby nám slehlo, tak se ještě před pokračováním ve sportovních aktivitách dozvídáme o táboře, Klubu OČJ, klubovém časopisu Butelýn a dalších možnostech následného udržení kontaktu s ostatními účastníky, a poté se čtou nejhorší slohové práce

alias slohovky na zadaná témata, které byly psány prskavkami nebo vedením ve snaze co nejvíce všechny rozesmát. To se jim skvěle podařilo, jedinou konkurenci mohly hledat v našem hraní volejbalu, které bylo mnohdy rovněž docela komické :D Tak, a je to tady... Vyhlášení! Nejdříve se čtou nejlepší slohovky, mezi nimiž je shodou okolností i má, a následně se začíná po kategoriích vyhlášovat. Na olympiádě je takový hezký zvyk, že se nejdříve vyhlásí prvních deset míst a všichni ostatní jsou (v každé kategorii soutěžilo přes 30 účastníků), bez ohledu na další pořadí, jedenáctí. A já byl desátý! Umístění mi udělalo radost, zejména proto, že mé slohové práce nebo řešení gramatických úkolů vznikaly během pár desítek minut, takže jsem více než spokojený. A z našeho prsku jsem nebyl jediný, někteří byli dokonce lepší než vynikající! Svůj potlesk, který za umístění sklízíme, však nebere jako odměnu za umístění, ale jako poděkování za to, že jsme. Že jsme na olympiádě a že jsme takoví, jací jsme. Že jsme se zapojili do kolektivu a že nás mají ostatní rádi. Takže happy end? Ten teprv bude :D

Magická noc

Večer náleží táboráku. Po tom, co si ho sami připravíme, se všichni scházíme u ohně (který se ne a ne se rozhořet :D) a nejdříve si podle našeho umístění volíme písničky na přání. Čas ubíhá, zábava nepřestává a postupně naše řady řídnou a řídnou... V pět hodin i poslední

⇨ ...červená se line záře, oheň, oheň, hřeje ruce, barví ...

přeživší prskavky a jejich přívrženci odcházejí do chatek, aby se ještě alespoň trochu vyspali. Ale my, PRSK MIX, nikam nejdem. Je nám spolu dobře, a i když už se potácíme tak nějak v polospánku, nechceme promarnit tyto poslední hodiny, minuty a vteřiny, co můžeme být spolu. Asi je tak nějak i čas na bilancování, a tak se všichni shodujeme na tom, jak úžasný týden s naprosto úžasnými

lidmi to byl, a domlouváme si návštěvu, víkendový sraz, psaní dopisů... Olympiáda nám toho dala hrozně moc, a to konkrétně to nejcennější, co může být – mnoho stejně smýšlejících přátel s podobnými zájmy a dovednostmi. Čas je neúprosný a pomalu se začínáme rozjíždět, první ti, kteří jedou autem, pak následuje skupinka z východní části republiky, která odjíždí autobusem do Brna

a Olomouce. My odjíždíme záhy, a abychom tradici naplnili opravdu dokonale, během jízdy nám začíná hořet kávovar, který v autobuse předchozí řidič nechal omylem naprázdno zapnutý. No co, stane se :D Celou cestu doprovázíme zpěvem budíčku a táborových písní a do Prahy dojíždíme jen s drobným zpožděním. Tak, a teď se rozloučit... Je to těžké, ale jsme odhodláni se co nejdříve opět sejít, tak proč se rmoutit! Ještě jdu vyprovodit jednu členku mého prsku, ale pak už i já musím na vlak.

A jak článek zakončit? Tak třeba citátem, že „není důležité zvítězit, ale dostat se do vlídného slova nebo do budíčku“ :D A proto maminka kupuje Ceres! •

ZTĚLESNĚNÍ HRŮZY

✎ Eliška Smutná (2. B)

Tento ohavný přečin naší školy mě bude pronásledovat do konce mého života. Někdo má noční můry z pavouků nebo hadů – já z tohoto.

Už jen to slovní spojení **celoročnická práce z matematiky** ve mně vyvolává hrůzu a chuť skočit z otevřeného okna.

Profesorce samozřejmě roztržitě tvrdím: „Já to umím.“ A ona důvěřivě přikyvuje. Ta chvíle vzájemné lži je skoro dojemná. Ani jedna z nás ovšem netuší, jak hrůzná může být představa mého testu z matematiky. Já se to dozvím brzy. Ona... Bohužel taky.

Vše to začalo celkem nevinně jednoho pátečního rána. Ideální načasování, jak studentům zničit víkend. Přišla jsem o pět minut později s myšlenkou, že bych nemusela na tu jednu hodinu chodit vůbec. Avšak mé svědomí mi maximálně dovolilo přemýšlet nad tím, že místo logaritmických rovnic budu odpočítávat minuty do konce testu. Každá minuta se ale táhla déle než hodina fyziky, a to je, uznejte, opravdu alarmující.

Při řešení tohoto mého veledíla na nás profesorka dohlížela s výrazem blahosklonného anděla.

Usmívala se, jako by s tím celým mučením neměla vůbec nic společného. Její úsměv tvrdil a říkal: „To zvládnete, jste přeci studenti prestižního gymnázia.“ No, realita spíše říkala: „Ha ha, udělali jsme to těžší než minule.“

S hlavou plnou paniky a kalkulačkou, která hlásila stejný „error“ jako můj mozek v tu danou chvíli, jsem se pustila do jediného „sympatického“ příkladu, aspoň tak mi to tehdy přišlo. Seděla jsem nad tím, koukala na čísla a tvářila se zamyšleně. Občas jsem něco napsala, pak to zase přeškrtna a tím vytvořila krásné umělecké dílo s názvem **Zoufalství v grafitu**.

Stejným způsobem jsem vyplnila zbytek testu a odhodlaně se vydala vstříc velmi kruté realitě:

Ze mě v budoucnu vážně nebude student matfyzu. Ani omylem. •

Z MLADÉ BOLESLAVI NA KANÁLY!

FOTOGRAFIE
ZE ZÁJEZDU:

AMSTERDAM NA JEDEN DEN S VOJTOU ČAKLEM

📍 Anna Kindlová (1. B)

📷 Jakub Křováček (6. O)

Tulipány, kanály, lodičky... Ale taky marihuana a červené uličky. To si asi všichni vybaví, když se řekne Amsterdam. A nejen za tím jsme jeli na zájezd s Vojtou, naším průvodcem, do Amsterdamu.

Už někdy na začátku dubna dostávám e-mailem nabídku jet na jarní výlet právě do tohoto evropského města. Jelikož jsem s Vojtou zamířila už na adventní trhy do Štrasburku, neváhám a posílám přihlášku. Přemlouvám také své přátele a nakonec mám kolem sebe super partu, se kterou pojednu na tento zájezd. Už vím, co si sbalit, hlavně dost teplou deku a měkký polštář, protože spát budeme v autobusu.

A tak se 16. 5. scházíme kolem desáté večer u Olympie a vyrážíme směr tulipány. Když se uvelebíme na sedačkách a chystáme se koukat na film, zjišťujeme, že jedeme autobusem hokejové reprezentace. Jaká pocta pro mě jakožto fanynku hokeje. Provoz je plynulý a usínám vcelku hladce. První zádrhel přichází ani nevím kde v Německu, kdy se před naším autobusem stala nehoda. Zdržení činí cca hodinku. V tomto čase spím jako mimino a nic si nepamatuji. Pro podrobnosti tedy musíte za dalšími účastníky zájezdu. Pokračujeme v cestě s pauzami na toalety a do Amsterdamu přijíždíme kolem deváté ráno.

👉 Kola a květiny na každém rohu

Náš autobus parkuje v přístavu a my vyrážíme do centra. Vojta nám cestou ukazuje významné památky a doplňuje zajímavá fakta. Navštívujeme také trh s tulipány a zakončujeme procházku u kostela Oude Kerk. U něj dostáváme rozchod a já se svojí kamarádkou vyrážím nejprve koupit suvenýry domů. Navštívujeme malé obchůdky, kocháme se a dostáváme hlad. Při hledání restaurace náhodně narazíme na obchod se sýry, kde je zdarma ochutnávka. No, nevyužijte to. Jako správní Češi,

kteří se neštítí čehokoliv zdarma, zaháníme hlad a pokračujeme lovem restaurace. Nakonec si sedáme do malého italského bistra a dáváme si carbonaru a amatricianu. Naprosto plně se vydáváme směr dům Anny Frankové.

Díky přehledným mapám se dostáváme do odlehlejší části, kde obě kvitujeme menší počet naprosto povrchních turistů, kteří jsou slepí, když do vás naráží. Nalézáme také svatostánek desek, kde strávíme

snad hodinu jen kocháním se. ABBA, Beatles, Cream, Rolling Stones na jednom místě jako stvořeném pro Pinterest a další podobné platformy. Po tomto krásném zážitku přichází lehké zklamání, protože dům Anny Frankové prochází rekonstrukcí a vstupenky jsou pro tento den již vyprodané. Napadá nás tedy, abychom něco zažily, vyrazit na projížďku po kanálech. Vracíme se tedy k hlavnímu přístavu a domlouváme si loď. Teda ne

tak jednoduše, jak to teď zní. Chtěly jsme si koupit lístky až na pozdější loď, kolem čtvrté odpoledne, protože v tu chvíli jsme měly chuť na vafli a procházku... Jenže tento nápad se úplně nesetkal s porozuměním paní pokladní. Myslely jsme si, že celkem ovládáme angličtinu, a zdejší obyvatelé většinou uměli anglicky, ale tahle paní měla pořád stejnou odpověď: „I don't understand.“ Jediné východisko bylo zapomenout na

to, že chceme jet později, prostě jedeme teď. Díky bohu, tohle už pochopila a my jsme seděly na lodi a užívaly si vyjížďku. Postupně jsme přes kanály objely celý Amsterdam, viděly spoustu typických domečků, ale i moderní část města.

Po této výpravě jsme samozřejmě už opravdu chtěly na tu vafli, a taky že jsme si ji daly. Přeslažené, ale spokojené jsme šly na další procházku. Spíš jsme se toulaly, než abychom šly po jednotlivých památkách, a možná i díky tomu jsme poznaly spoustu krásných míst. Během toulání jsme si různě ještě dávaly hranolky a podobné pochutiny a pak ke konci dne jsem už zamířily zpátky do přístavu. Zde na nás čekal autobus. Pokud jste si doteď mysleli, že jsme neměly řízky, tak omyl, přátelé. Ten jsme si ponechaly až na večeri, aby se nám krásně spalo.

Tentokrát bez větších karambolů po cestě jsme se kolem deváté opět shledali s rodiči a odjeli domů dospat to, co jsme nenaspali po cestě. •

VÝMĚNNÝ POBYT S MANNHEIMEM

🏠 Barbora Perlíková (2. B)

📷 Mgr. Petr Bárta

Část 1. – pobyt v Mannheimu

Cesta do Mannheimu

V sobotu 11. 5. ráno jsme spolu s našimi zavazadly začali zaplňovat prostor před školou. Vyráželi jsme brzy, a proto jsme potichu, unavení z brzkého vstávání, čekali na příjezd našeho autobusu. Když přijel, následovalo nemilé překvapení. Místo velkého autobusu pro

nás přijel mikrobús s přívěsem a auto, ve kterém absolvovali cestu doprovázející profesori. Cesta je celkem vyčerpávající a moc tomu nepomáhá ani málo místa a velké teplo v autobuse. Cestou jsme zastavovali dvakrát, pokud se nepočítá krátká kontrola z německé strany na hranicích. V průběhu cesty nám píší naši výměnní partneři

s cílem zjistit čas našeho příjezdu. Pokračujeme v cestě, začínáme se blížit k Mannheimu a nervozita začíná trochu stoupat. Jak se blížíme, rozhlížíme se a čekáme, kdy poprvé uvidíme naše výměnné rodiny. Po příjezdu ke gymnáziu dosáhla nervozita vrcholného bodu a chvíli nám trvalo, než jsme vyšli z autobusu ven a nesměle ➡

Technické muzeum Špýr

hledali naše rodiny. Vše dopadlo dobře a vydali jsme se do našich přechodných domovů.

Seznamovací den

Ráno proběhlo celkem hladce. Dostavili jsme se ke gymnáziu, kde se nám dostalo krátkého uvítání od pana ředitele. Poté následoval teambuildingový program v tělocvičně. V první aktivitě jsme se rozdělili do čtyř skupin, ve kterých jsme absolvovali zbytek programu. Po skončení jsme opustili školu a zahájili jsme aktivitu zvanou Mannheim Rally, jejímž cílem bylo poznat město. Jakmile tato akce skončila, přesunuli jsme se zpět do školy, kde jsme se rozdělili do skupin, ve kterých jsme vypracovali krátké prezentace o místech, která jsme se v následujících dnech chystali navštívit. Poslední akcí tohoto dne byla návštěva Luisenparku, největšího parku v Mannheimu. Po ukončení programu máme volný čas s našimi výměnnými studenty.

Den, kdy se z nás stali jakáři

Dnes se naše skupina rozdělila na dvě části, jedna si hned po ránu vyzkoušela jízdu na kanoích, zatímco druhá skupina se věnovala výtvarnému projektu ve škole, pak se skupiny vyměnily. Já jsem se neúčastnila ani jednoho z programů, místo toho jsem se byla podívat na ragbyový turnaj v Heidelbergu, kterého se zúčastnila moje partnerka. A když turnaj skončil, byly jsme se podívat v heidelbergské zoo.

Vstříc Francii

Dnes nás čekal zájezd do Francie. Navštívili jsme město Štrasburk. Nejprve jsme navštívili katedrálu Notre-Dame, kde jsme si poslechli zajímavé prezentace o této lokalitě, připravené našimi vrstevníky. Po návštěvě katedrály jsme dostali rozchod, a tak jsme se v menších skupinkách vydali poznávat město. Po určitém čase jsme se znovu sešli u katedrály a vydali se vstříc budově Evropského parlamentu. Návštěva byla velmi poučná, dostali jsme přednášku o fungování budovy, k čemu jednotlivé části slouží, a také k fungování instituce Evropského parlamentu samotného. Také jsme mohli nahlédnout do místnosti, kde členové Evropského zasedají. I přestože byla místnost v rekonstrukci, byl to pro nás zážitek. A poté následovala cesta zpět do Německa.

Autobus přijel pozdě

Tento den byl pro nás připraven zájezd do Špýru a návštěva technického muzea. Ale komplikace na sebe nenechaly dlouho čekat. Všichni jsme se sešli na smluveném místě a čekali jsme na autobus, kterým jsme měli jet. Ale autobus nikde. Zatímco dospělí řešili

problém s dopravou, my jsme se vrátili do školy, kde jsme se podívali, jak probíhá vyučování v Německu. Problém s dopravou byl nakonec vyřešen, a tak se zpožděním vyrážíme. Zde jsme se rozdělili na dvě skupiny, českou a německou, ve kterých jsme absolvovali prohlídku zdejší katedrály. Po prohlídce jsme se sešli a ve skupinách s našimi německými partnery jsme se vydali prozkoumávat město. Po určité době jsme se sešli a vydali se na návštěvu technického muzea. A poté následuje návrat do Mannheimu.

Poslední den horolezci

A je tu náš poslední den. Dnes je v plánu návštěva lesního lezeckého centra a města Heidelberg. Vyrážíme plní elánu s cílem si náš poslední den co nejvíce užít. V lanovém centru musíme projít základním výcvikem a pak hurá do akce. Po dvou a půl hodinách naplněných šplháním a překonáváním různě složitých překážek jsme se s lanovým centrem rozloučili a následuje cesta do Heidelbergu, kde nás čeká výšlap na hrad a poslední tematické prezentace. Naposledy se rozcházíme po městě a vracíme se do Mannheimu. A pak už jen to, na co se nikdo netěší, balení.

Nadešel čas se rozloučit

V sobotu ráno se vzbudíme a začne to na nás doléhat. Naše poslední okamžiky zde, na místě, které se na týden stalo naším domovem. Po snídani se rychle připravit, dobalit poslední věci a vyrazit ke gymnáziu, kde už na nás čeká náš autobus. Nakládáme zavazadla a následuje okamžik, kdy se musíme rozloučit. Ještě že se za dva týdny uvidíme znovu, kdy našim novým přátelům budeme moci ukázat krásy naší země.

Lanové centrum Vöhrheim

Část 2. – pobyt německých studentů v ČR

Příjezd výměnných partnerů

A je to tady. Dva týdny uplynuly jako voda a nastal den, kdy se znovu uvidíme s našimi německými přáteli, tentokrát v naší, české zemi. Během dne ladíme poslední drobnosti a čekáme, kdy nám přijde zpráva od našich profesorů, že se autobus s Němci blíží k Mladé Boleslavi. Nakonec očekávaná zpráva přijde a ohlašuje, že přijedou kolem čtvrté hodiny. Všichni nasedáme do aut a přijíždíme ke škole, kde se máme s našimi partnery potkat. Když konečně přijedou, pozdravíme se a jede zpátky do našich domovů. A program na zbytek dne už je v naší režii.

Program v rodinách

Dnes je oficiálně první kompletní den německých studentů v České republice. Kvůli připomínkám z předchozích let jsme dnešní program nestrávili se zbytkem skupiny, ale bylo na nás vymyslet, co zajímavého bychom chtěli naší návštěvě ukázat.

Stanování – to ale byla výzva

V pondělí se celá skupina potkala na gymnáziu, kde pan ředitel přivítal německé studenty a popřál jim, aby si akce naplánované pro zdejší pobyt pořádně užili. Tou první byly sportovní hry, které se však kvůli nepříznivému počasí musely přesunout dovnitř. Potom, co se

nám rozproudila krev v těle, následovala malá kulturní vložka, kdy jsme si společně se zbytkem školy zazpívali písně od Beatles. Další akcí byla ukázka hodin, nejprve jsme v menších skupinách navštívili projekty, které byly připraveny pouze pro nás. Další hodinou, kterou jsme navštívili, byly cizí jazyky. Po této akci jsme dostali rozchod a mohli jsme se sami rozhodnout, na která místa v Boleslavi se podíváme. Po asi dvou hodinách jsme měli sraz před Škoda muzeem. Nejenže jsme absolvovali prohlídku po muzeu, ale také jsme se byli podívat ve výrobní hale závodu. Po prohlídce jsme se vrátili ke škole, co nejrychleji naložili věci potřebné pro stanování a vyrazili do kempu. Večer jsme grilovali a potom jsme měli volný program.

Sobotka – pro každého něco

V úterý ráno jsme vstali, nasnídali se, sbalili stany a vyrazili na vlak, kterým jsme se přemístili do Sobotky. V Sobotce jsme měli velmi nabitý a záživný program. Byli jsme rozděleni do tří skupin, přičemž každá se věnovala jiné aktivitě, a pak se po splnění programu mezi sebou střídaly. Jedna ze skupin absolvovala krátkou návštěvu Humprechtu a pak se ještě zastavila v cukrárně. Další ze skupin si mohla vyzkoušet lezení na stěně. A pro poslední skupinu byl připraven orientační pochod.

Návštěva hlavního města

Na tento den se těšil snad každý. Sraz byl zase u školy, odkud jsme autobusem dojeli do Prahy, kde jsme se rozdělili na dvě skupiny. Jedna šla hrát únikovou hru a tu druhou čekala prohlídka Národního muzea. Po skončení obou aktivit jsme se sešli na Václavském náměstí, kde jsme dostali rozchod asi na dvě hodiny. Když tyto dvě hodiny uplynuly, sešli jsme se znovu před Národním muzeem. Nyní jsme si prohodili aktivity, kterých jsme se zúčastnili ráno. Dnešní den jsme završili prohlídkou památek. Prošli jsme se po Karlově mostě, viděli jsme Staroměstské náměstí s orlojem a Královskou cestou jsme to vzali na Hradčany. A pak už byl čas vrátit se domů.

Výlet na Malou Skálu

Tento den jsme opět zahájili před školou, odkud jsme se přesunuli do Dolánek. V Dolánkách jsme si půjčili koloběžky a dojeli jsme na Malou Skálu. Tam jsme společně pokořili Pantheon a poté jsme měli volný čas na oběd. Po obědě jsme došli na Žlutou plovárnu, kde jsme si půjčili rafty a sjeli jsme si řeku Jizeru. Nejprve jsme si zkusili, jak správně loď korigovat a poté jsme se vydali na cestu. Hned na začátku nás čekal jez, který jsme všichni zvládli a potom, kromě neustávajícího deště, byla cesta klidnější. Když jsme dojeli, vytahali jsme lodě na břeh a spěchali dovnitř do autobusu, protože pořádně pršelo.

Den loučení

A je to tu. Poslední den. Němci dobalují poslední věci a odjíždíme ke škole, kde čekáme na příjezd jejich autobusu. Autobus přijíždí, následuje loučení, naši přátelé nastupují do autobusu a my jim máváme na rozloučenou.

Oba dva týdny, jak v Mannheimu, tak v Mladé Boleslavi, se povedly, i když co do aktivit byly odlišné. ●

☞ Výlet na Malou Skálu

ZROZENÍ POHÁDKY JMÉNEM BLANKA MATRAGI

🏠📷 Anna Kameníková (1. 0)

České křestní jméno Blanka a exotické příjmení Matragi jako by mapovaly dva různé světy, mezi kterými se módní návrhářka Blanka Matragi pohybuje.

Dětství a studium

Blanka Matragi se narodila 20. února 1953 ve Světlé nad Sázavou jako druhorozená dcera manželům Kyselovým. Výtvarné nadání získala po svém otci, který byl sklář (brusič skla), a po matce, která ráda aranžovala květiny. Postupně vystudovala tři výtvarné školy, učební obor na sklářské škole ve Světlé, Střední uměleckoprůmyslovou školu v Železném Brodě a Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze, kde získala titul akademický malíř v oboru oděvní výtvarnictví. Na vysoké škole musela zvládnout úskalí psychologie, estetiky a etiky, studium historických kostýmů, konstrukce střihu a kresby. Jak sama říká: „Musela jsem porozumět materiálu a tvaru, mít cit pro řešení plochy a v neposlední řadě jsem musela umět naprosto dokonale šít.“

Osudová láska

Se svým budoucím libanonským manželem Makramem Matragim se seznámila ve čtvrtém ročníku na vysoké škole. Sňatek společně uzavřeli 22. prosince 1979 na Staroměstské radnici v Praze. „Se svou profesní prezentací a s jedním kufrem jsem se v létě 1980 vydala za svou láskou do světa.“ Do Orientu, země cedrů – Libanonu.

Začátky profesní cesty

Od dětství měla cit pro módu, už na škole si šila oblečení na sebe i pro své kamarádky. Ve třetím ročníku vysoké školy poprvé dostala honorář za malovaný návrh obalu desky Dvořákovy Rusalky.

Už na vysoké škole navrhovala velmi jednoduché střihy pro Jitex Písek, které byly skutečně „in“. S těmito návrhy získala první místo v liberecké soutěži Mladý oděvní tvůrce (1976). Odměnu za první cenu si mohla vybrat buď v hotovosti, nebo v naturáliích. Dala přednost hmotné ceně a vybrala si zpracování návrhu vlastního loga, které bylo tehdy velmi populární a dávalo pocit individuality. Jak sama říká: „Velmi jsem chtěla mít své návrhy podepsané vlastní cedulkou, intuitivně jsem cítila, že etiketa patří k první lize.“ Toto logo používá na svých výrobcích dodnes.

Za studia na vysoké škole odstartovala svůj úspěch

v Čechách. Bodovala se svými modely na titulních stranách prestižních časopisů. Navrhovala a šila šaty pro známé osobnosti, např. Lenku Filipovou a Hanu Zagorovou. Roku 1978 vyhrála návrh kolekce pro letní olympijské hry v Moskvě.

Život v Libanonu

Když Blanka Matragi a její manžel zjistili, že se v Libanonu můžou ve svých profesích uplatnit, začali uvažovat o tom, že se trvale usadí v hlavním městě Bejrútu. Původní plán společného života v Saúdské Arábii bohužel nevyšel. Začínala tedy v módním salonu rodiny Mekawi. Do Bejrútu naneštěstí tou dobou vtrhla válka a salon byl uzavřen. Blanka nechtěla zůstat nečinná a bez práce, proto se po pár měsících odhodlala k založení své firmy, kterou spravuje dodnes. Na kvalitní práci založila své jméno. Jak sama říká: „Je důležité se nebát, věřit si a nemyslet na rychlé peníze. Peníze jsou měřítkem úspěchu, ale opravdový úspěch znamená především vytvořit si

👉 Značka Blanky Matragi

kredit. Snažím se, aby moje modely byly z tak dobrého materiálu, tak dobře vypracované a tak dobře pojaté, aby nepodléhaly pomíjivým dobovým náladám."

K jejím prvním zákaznicím nakonec patřily sestry z rodiny Mekawi, které jí samy navrhly, aby si zkusila otevřít vlastní salon. Jedinečnost a preciznost provedení jejích modelů jí otevřely dveře do různých významných libanonských rodin. Vzhledem k tomu, že jsou libanonské rodiny roztroušeny doslova po celém světě, mohlo její umění proniknout i za hranice země. Svou pílí a originalitou si postupně získala pozornost u královských rodin Arabského poloostrova. Díky zákaznicím z královských rodů se tak jako jediná cizinka a Evropanka dostala do exkluzivního a veřejnosti zcela uzavřeného pohádkového světa tamních paláců.

Přes 43 let navrhuje své modely pro úzkou vrstvu vysoké společnosti v zemích perského zálivu a v poslední době i pro některé klienty žijící v Čechách.

Ocenění

Za svou kariéru získala mnoho ocenění. Uvedme alespoň některá:

čestné občanství města Světlá nad Sázavou – 2000

Mezinárodní cena Salvadora Dalího – 2002

Evropská cena za uměleckou a kulturní činnost – 2002

Cena Františka Kupky za kolekci šatů inspirovanou jeho dílem – 2002

Významná česká žena ve světě – 2003

Lady Pro – 2008

Gratias Agit – 2014

Ambasador České republiky, CzechTop100 – 2023

Výstava v Obecním domě v Praze

V roce 2011 byla otevřena výstava modelů Blanky Matragi v Obecním domě v Praze. Návrhářka zorganizovala i celou

výstavu. Sama rozhodla, jaké plakáty, skici, šperky či šaty na výstavu umístí. Od té doby byla expozice několikrát obměněna. Výstavu si můžete prohlédnout sami nebo si zakoupit komentovanou prohlídku, kde se potkáte osobně s Blankou Matragi. Ta vám ke své výstavě sdělí spoustu zajímavostí, nejen k jednotlivým šatům, ale i k pobytu v Libanonu. Jako jediná módní návrhářka vystavila kompletní vývoj modelu, tj. skici šatů, vzory na šaty, fotky modelů v těchto šatech... Jsou zde umístěny také její návrhy výrobků ze skla a kovu, např. šaty ze skla, kovová židle a sochy. Tuto výstavu s komentovanou prohlídkou jsem osobně navštívila, moc doporučuji pro milovníky výtvarnictví a designu.

Zároveň připojuji i osobní pozdrav od Blanky Matragi pro všechny studenty naší školy, včetně srdečného pozvání na její výstavu do Obecního domu.

Pokud půjdete v životě za svým snem, může se pohádka stát skutečností, Blanka Matragi je toho důkazem. ●

Mila Anno.

Děkuji za hezky článek 😊

Posílám velký pozdrav všem studentům a přeji hodně osobních i studijních úspěchů.

Srdečně zvu a budu se těšit na návštěvu vaší školy na mé výstavě.

Se srdečným pozdravem

Blanka Matragi

3. 0 a 5. 0 V ANGLII

📷 Martin Janeček (1. 0)

V sobotu 3. května, krátce po 22. hodině, nás hustý déšť doslova zahnal na palubu našeho autobusu, jenž vyrazil směr Anglie. Autobus ale pořádně ztichl až o půl třetí hodině ranní.

V devět ráno zastavujeme na benzínce kvůli snídani a znalci poznávají, že už jsme značnou část Německa přejeli, jelikož se právě nacházíme v regionu Vestfálska a začínají se zde objevovat nizozemské a belgické SPZ. A opravdu! Po chvíli už projíždíme Bochumí a pár okamžiků nato už si prohlížím Belgické království, míříme na Bruggy. A zatímco u Německa člověk lehce nabude dojmu, že je to země v podstatě nekonečná, Belgie je přibližně dvakrát menší než Česko.

Bruggy se nacházejí pouze 90 km severozápadně od Bruselu. Ačkoliv zde žije necelých 120 000 obyvatel, turisty se město jen hemží. Proč? Zejména kvůli tomu, že je protkáno sítí kanálů, které tvoří řeka Reie, a ta tak vytváří stejný efekt, jako známe z italských Benátek. Přes kanály se také můžete dostat i do jiných měst, jako je Gent nebo Ostende. Nasedáme na motorové čluny a z nich pozorujeme hlavně historické centrum, které bylo roku 2000 zapsáno na seznam světového kulturního dědictví UNESCO. Stavby si uchovaly svůj středověký ráz, je zde neobvykle velké množství gotických staveb.

Unavení plavbou nasedáme do autobusu a co nejrychleji míříme přes Nizozemsko do Francie na ubytování v **Dunkerku**, který se rozkládá na severu Francie a čítá 88 tisíc obyvatel. Toto město sehrálo klíčovou roli mj. roku 1940, kdy odtud byli spojenečtí vojáci hromadně

evakuováni v podstatě na rybářských loďkách přes kanál do Anglie. Winston Churchill označil tuto akci za zázrak.

V pondělí 5. května vstáváme ve 4 ráno – brr – a vyrážíme směr **Calais a La Manche**. Nedaleko se nachází také ústí Eurotunelu. Na kontrole celnice každému oznamuje, jak moc krásná je Británie...

Nájezd na trajekt je pro mě hodně zvláštní – zatačky, a přitom žádná krajina, mosty, a žádná auta, zato zácpa kamionů a autobusů... Po nastoupení si dáváme snídani, což je tradiční full English breakfast, a také zajdeme na palubu. Obdivujeme nádherné křídové útvary – Bílé útesy doverské.

Vystupujeme v Doveru, ve městě, které je stále nejbliž Francii, ovšem my víme, že se jí vzdalujeme. Tento přístav je od Calais vzdálen pouze 34 km! La Manche na to možná nevypadá, ale je to nejpoužívanější mořská trasa do Velké Británie.

První, co vás zaručeně praští do očí po výjezdu z trajektu, je jízda vlevo. Nicméně všude jsou cedule a vy si konečně uvědomíte, co vás teď čeká – Great Britain! Cesta se vleče, a tak se nás pokouší zabavit naše průvodkyně Ivča. A kam míříme teď? **Stratford nad Avonou**, rodiště Wiliama Shakespeara.

Oblíbený turistický cíl leží asi 35 km jihozápadně od Birminghamu a žije zde přibližně 25 tisíc obyvatel. Každoročně ho navštíví asi 3 miliony turistů.

Na ulicích se nečekaně objevují červené telefonní budky a dvoupatrové autobusy. Ještě zajdeme do místního kostela, kde je velikán anglické literatury pohřben.

Přejíždíme do **Worcesteru** (čti Wustru :D). Nejdříve se projdeme kolem řeky Severn, která je nejdelší řekou ve Spojeném království, následně se zanoříme do megalomanské katedrály, kde je pohřben Jan Bezzemek. Znovu nasedáme do autobusu a míříme směr Chester, kde budeme ubytováni v hostitelských rodinách. Když zaparkujeme u supermarketu, postupně si nás vyzvedávají usměvaví hostitelé. My jsme dostali docela fajn babičku.

Ráno nás čeká další cesta, která nás vede do **Liverpoolu**. Tato metropole leží na severozápadě Anglie a opět při pobřeží, merseyská zátoka je přímo ikonická. Slavné přístavní město se může pochlubit nově zrestaurovanými Albertovými doky, u kterých jsme (jak jinak) kupovali suvenýry, hlavně z Harryho Pottera. Následuje Muzeum Beatles, ale ještě předtím, než do něj vstoupíme, se stavíme před sochy zpěváků a z plných plic zpíváme nejvýznamnější hity této legendární kapely. Atrakce pro místní :D. Trochu mi to připomnělo zpívání u klavíru... Následuje prohlídka stadionu FC Liverpool, který stojí již od roku 1884. Stadion je obklopen Stanleyho parkem. První zápasy na něm ale odehrál městský rival Everton FC. Tehdejší majitel stadionu John Houlding se ale v roce

1892 rozhádal s tímto týmem a založil si vlastní klub. Everton se musel přemístit do Goodisonova parku a dnes staví nový stadion za miliony. Anfield, tedy stadion Liverpoolu, ale rozhodně nezaostává, vždyť pojme 61000 diváků, tedy více, než mají některá výše zmiňovaná města obyvatel.

Po prohlídce se vracíme do **Chesteru**, kterým protéká řeka Dee. Nachází se poblíž hranic s Walesem a je jedním z nejlépe zachovalých měst v Anglii. Procházíme malebné uličky s typickými hrázděnými domy a samozřejmě vystoupáme ke gotické katedrále. Potom můžeme s klidným srdcem usnout.

Ráno vyrážíme na výlet do severozápadního Walesu. Čeká nás hrad **Conwy**, který se tyčí opět na pobřeží. Hrad postavil Edvard I., když dobýval Wales v letech 1283 až 1289, proto patří mezi jeden z pevných hradů tzv. Železného prstence.

Další zastávkou je **Snowdonia**, národní park v severní části Walesu. Tvoří ho povicero menších pohoří. Nejvyšší horou je Snowdon, který měří 1058 m n. m., čímž je vyšší i než nejvyšší hora Anglie, Scafell Pike, který má 977 m n. m. Podobně jako většina Británie se vyznačuje téměř nulovým zalesněním. Zato jsme zde viděli hodně mechů a lišejníků. Je to třetí nejnavštěvovanější park ve Velké Británii. Procházíme

průsmykem Penny-y-pass, jsou zde nádherné výhledy na Snowdon. Po obědě přejíždíme k dalšímu hradu jménem **Caernarfon**. Od 13. století jsou zde korunováni princové z Walesu. Po schovávaně v hradu vyrážíme na další nákupní šílenství a po něm na poslední noc do rodin.

Nakonec se loučíme s hostitelkou babičkou, předáváme jí dárky a děkujeme. Vyrážíme směr **Oxford**. Toto město čítá okolo 148 000 obyvatel a proslavilo se starobylostí univerzitou z roku 1167. Městem protéká řeka Temže, která je ovšem v patnáctikilometrovém úseku kolem Oxfordu nazývána jako Isis. Procházíme po High Street a nasáváme atmosféru, pak se na chvíli posadíme v kostele St. Mary the Virgin, chvíli jsme postáli před slavnou, několikapatrovou knihovnou Bodleian Library, mjíme

Společná fotka účastníků zájezdu

univerzitní Radcliffe Camera a pokračujeme v cestě k Christ Church College. Cestou vidíme například divadlo Sheldonian Theatre, a to rozhodně není vše. Když dojdeme k nejslavnější koleji, rozdají nám sluchátka s poslech, které jsou dokonce i v češtině. S nimi zavítáme do míst, kde se natáčely známé scény z Harryho Pottera včetně Velké síně. Po prohlídce dostáváme čas na nákupy a suvenýry a nakonec hrajeme hru na hledání různých informací, ze kterých je následně kvíz. No, nevyhráli jsme, ale špatné to nebylo. Večer již odjíždíme a je nám trochu líto, že se již vracíme.

Dlouho do noci si povídáme. Velmi vtipné je to také ve třetí ráno na trajektu. Vyjdeme opět na palubu, dáme si opět jídlo, tentokrát fish and chips a vůbec, je to super. Potkáme Čechy, kteří řvou na celý trajekt výrazy, které nestojí za zmínku, a potom se chtě nechtě díváme na Calais, jak se k nám přibližuje. Následuje zase ten typický sjezd z trajektu, na hodinách bezdůvodně přibude jedna hodina k dobru a všem zapírají otravné sms, jako kdybychom nevěděli, že jsme v EU. Většina je vskutku ospalá... Ráno zmizela Francie, Nizozemsko, a dokonce i Belgie. Vše nahradilo v porovnání s Anglií známější Německo.

Když konečně krátce po jedenácté vjedeme do vlasti české, jsme rádi, protože můžeme sledovat hokej. Plní zážitků se setkáváme u školy s rodiči. Děkuji všem, kteří nám tento zájezd umožnili! •

PROČ ZKUSIT LEZENÍ?

📷 Eliška Smutná (2. B)

Lezení se v poslední době těší stále větší popularitě. Už dávno není výsadou extrémních horolezců a jejich nadpozemských výkonů. Dnes může lézt téměř každý, ať už na umělé stěně ve městě nebo na skalách v přírodě.

Bojíte se, jestli to můžete zkusit? Malí, velcí, začátečníci i zkušení, nikoho to netrápí. Lezecké prostředí je přátelské a vítá každého. Tento sport přináší nejen pohyb, ale i radost z překonávání vlastních hranic, a především duševní odpočinek.

1. Druhy lezení – každý si najde své

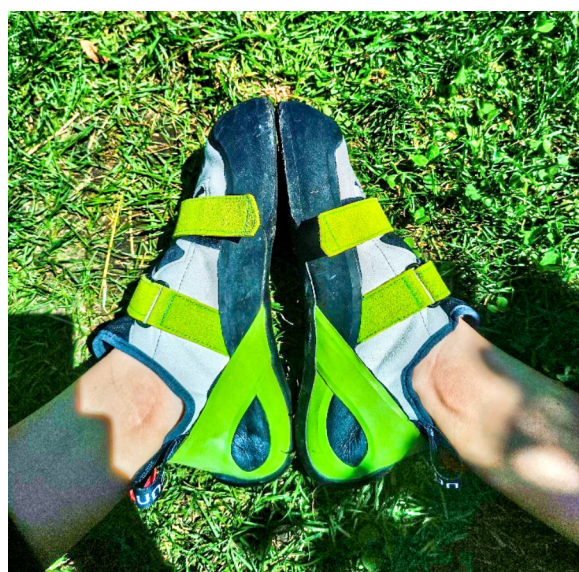
Lezení má mnoho podob, mezi nejznámější patří:

Sportovní lezení – Funguje tak, že se leze na skalách nebo na umělé stěně s jištěním. Jde o lezení s lanem, které chrání lezce před nebezpečím pádu. Leze se ve dvou, jeden jistí dole pomocí lezeckého náčiní a podává nebo ubírá lano podle potřeby lezce.

Bouldering – Krátké, ale technicky náročné cesty bez lana, obvykle do výšky 4 metrů. V hale se leze nad měkkou podložkou. Venku lezci používají pro svoje vlastní bezpečí přenosné crash pady, ty jsou rozkládací a lezec si je může rozložit pod skálu tam, kde zrovna potřebuje.

Horolezectví – Jde o výstupy na vysoké hory, často ve sněhu, ledu a náročném terénu. Tento typ lezení vyžaduje zkušenosti a dobré vybavení.

Via ferrata – Kombinace turistiky a lezení. Cesty vedou po ocelových lanech, kramlích a žebřících.

Moje lezečky

Lezec se jistí ferratovým setem se speciálními karabinami, které se připínají k lanu po celé trase.

2. Skvělá komunita

Jednou z největších výhod lezení je samotná komunita. Většina lezců je přátelská, ochotná poradit a podpořit ostatní. Ať už na stěně nebo ve skalách, snadno tu poznáte nové přátele. Vzniká prostředí, kde nejde o soupeření, ale o sdílenou radost z pohybu a z objevování nových míst. Nemusíte se ani znát – stačí společný cíl: vylézt cestu a společně si užít pocit vítězství.

Závěrem bych řekla, že lezení je sport, který je sice ze začátku trochu náročný, ale rychle si ho zamilujete. Je pestré, návykové a přístupné pro každého. Ať už chcete zlepšit fyziku, vyčistit si hlavu, nebo poznat fajn lidi. Stačí začít. Všechno ostatní přijde samo.

Tak nasadte sedák, obujte lezečky, udělejte osmičku (uzel k jištění) a vydejte se vzhůru. Možná zjistíte, že jste právě objevili koníček, který vás bude provázet po zbytek života. ●

Lezecká stěna je i v Sobotce

BACK TO THE PAST:

FROM WALLFLOWER
GIRLS TO SUFFRAGETTES

BRITISH WORKING-CLASS WOMEN OF THE 19TH CENTURY

🏠 Johana Skrbková (3. B)

📷 naomiclifford.com, austenvariations.com,
libcom.org, www.entandaudiologynews.com

Dearest Gentle Readers, welcome to England!

This Author bids you a heartfelt welcome, with hopes that you shall find yourself in utter delight and excitement upon reading this periodical that lies before you. As you read, the history of England unfolds before your eyes.

Dearest Gentle Readers, welcome to England! This Author bids you a heartfelt welcome, with hopes that you shall find yourself in utter delight and excitement upon reading this periodical that lies before you. As you read, the history of England unfolds before your eyes. My Dears, if you have, perchance, missed the familiar whisper of This Author's voice upon the page, fret not. This Author never strays far for

long. But do pardon one indulgence, *did you miss me, My Dear Readers?* For This Author confess, she most certainly missed you.

Alas, My Dears, This Author's sentimental mind has been shamefully preoccupied, weighed down by her own fastidiousness and the trappings of luxury, the delicate glass of a champagne and the silk of her gown, all but eclipsing the word beyond the ballrooms, much as the ton does. But can one not transform a fault into a virtue, and cast light upon what was once so carelessly overlooked?

My Dears, allow This Author to now transport you from your cosy afternoon London's tête-à-tête to the grimy smoke-filled docks, where the dirt seems to permeate your every pore. Our journey shall now begin. Please take a seat, read, and listen closely as we explore how our not so wallflower girls, *the working-class women*, suffered

👉 Maid

under their hard labour in the 19th century.

My Dears, *The Regency Era's* treatment of working-class women would be, in This Author's humble opinion, a pure *underpaid* tragedy. For these women often found themselves relegated to unvalued roles such as domestic servants, ladies' maids, seamstresses, nurses, silk winders, flourishers, or midwives, frequently under the ➡

👉 Lady

harsh scrutiny of their vain employers and often separated from their spouses by the demands of their occupations. As the result of usual inability to enter a man's trade, working-class women were left to compete for what little work remained, none of it My Dear Readers overseen by the guilds. Thus, they received much poorer wages, oftentimes merely a third what a man would earn.

As the sweet breath of spring wafts up to the shore of London's waters, the ton rushes to their city residences, eager to savor every bit of the fresh new season ahead. Alas, the weight of preparation falls heavily upon their poor youthful maids, already worn and wrinkled from the stresses of their labour, their tender years slowly drifting away by their premature aging brought on by the endless toil.

The old-soul maids shrinking in the sidelong staircases of London's residences are but, at

nineteen or twenty, an age considered youthful in these modern times. Alas, in the old Britain society's haste to marry off its daughters, once deemed a lady's maid an "old maid", these girls' marital prospects dim with each passing day. One wonders, My Dears, at what point these young souls were robbed of their innocence. Their labours initiated at the tender age of fifteen, unending toiling, far away from the glittering ballrooms and aristocratic drawing rooms, as for the first two years they toiled in obscurity at some distant country estate, far removed from the heart of the action. And then, their new perhaps a scandalous season in dangerous London offers an unpredictable yearnings and whims.¹

Unlike the desirable members of the society, our fellow not so wallflowers of the working-class tailored their dress in the most practical manner, most commonly a cheap muslin gown. Additionally, country women and townsfolk alike,

whether housekeepers or housewives, often wore the so-called "bedgowns" or the "open robe gowns". The latter featured a fitted bodice and elbow length sleeves, presenting a more fashionable silhouette than the simpler former. This Author must confess, she is hardly surprised by the ever-present spark of fashionable taste among our industrious women.²

My Dear Readers, as the decades turned and the skirt grew wider, our working-class women were yet again forced to accept another wrinkle upon their pale forehead. The rise of Industrialisation from the late 18th century onward reshaped the society, as innovations in science, technology and transportation influenced the society's evolution. Alas, alongside the positives came the bitter realities of Pauperism, child labour in factories and most notably the Matchgirls' strike. Our not so wallflower girls in the *Victorian Era* toiled in the cotton mills, iron works and lacemaking, for their small hands and silent endurance were sought after by the scheming men eager for an even better discount. Aha, My Dears, young girls and children were being exploited for a few shillings more, their innocence traded for industry's insatiable hunger. Meanwhile the daughters of the middle-class, though spare the factory floor, found themselves in an equally rough positions as governess, companions or housekeepers.^{3,4}

My Dearest, please, do keep your bonnets tightly fastened for if the cold wind of the docks does not steal them, the factory exploiters surely will, just as they stole the very dignity of our poor *Matchgirls*. These brave young women, who formed the largest group of women workers at the time, marched out of the Bryant and May's match factory in the summer of 1888 straight to the doors of Parliament and, most effectively, into the pages of history. Known henceforth as, their stand was not merely against the noxious fumes and phosphorus burns

¹ SHARPE P., *Women's work the English experience 1650- 1914*, p. 121-165

² HAZZARD, K., *Working Women's Clothes, 1810-1820*, article

³ COMAN, K.; KENDALL, E. K. A *History of England: for high schools and academies*, p. 466 - 485

⁴ SHARPE P., *Women's work the English experience 1650- 1914*, p. 165-175

Striking bus

of factory life, but againts pitiful low wages and inhumane treatment. It was, indeed, the most significant known strike for women's labour rights before the rise of the Suffragette Movement.

Dearest Gentle Readers, while tales of a matchgirls' strike may carry a certain romantic glow, let us not be fooled. It was a battle most unthinkable dreadful between those born with a silver spoon in mouth and those with scarcely a crumb. The filthy rich and miserably poor clashed in battle fit for fiction, yet it was all too real. No wonder, My Dears, the heart of literature narrators cannot help but flicker at the gruesome drama of it all, such as dear Hans Christian Andersen, whose "Little Match Girl" became a sorrowful staple of the Victorian nursery.

The leader of the strike, the formable Annie Bessant, perhaps with her radiant charm and fiery conviction, even lent her lover, George B. Shaw, to the cause. Bessant's ties to such literature figures as the Irish realist playwright, and one might say a suffragette in his own right, added considerable weight to the movement. For Shaw, whose works so often explored themes of emancipation, women rights, the chasm

between rich and poor, human dignity and the consumerist nature of British society, the *Matchgirls' strike* was yet another expression of the ideas he so famously wove into his work, most notably in *Pygmalion*.⁵

The strike, most unfortunate, was quickly dismissed in the corridors of power, as the men in power, naturally, feared the rise of the underdog. And as if matters were not grim enough, just three months after the Matchgirl's brave defiance, a most disturbing letter arrived at the Bryant & May factory, signed Jack the Ripper, or someone with a wicked and corrupted soul pretending to be him, threatening the Matchwomen directly. Not long after this chilling message, one that surely sent shivers down the spines of our poor Matchwomen, five women of the East End were killed. My Dears, was it truly a coincidence or just a cruel design? The reaction of our fellow women was far from what the murderer might have hoped for. They did not cower. Instead, they responded not with terror, but with brave, burning anger.^{6,7}

My Dearest, the working-class women have kept their dignity

Dearest Gentle Readers, the Matchgirls' strike was for the most part, sparked by what was at first an unknown but most gruesome and potentially fatal disease, the so-called "phossy jaw". Only later did the scientific minds uncover the true reason, white phosphorus usage, the toxic allotrope of phosphorus. And yet, despite its dangers and toxicity, it remained in use. Why, you ask? The white phosphorus was much cheaper than the safer red phosphorus. Oh, what a cruel ignorance and insatiable hunger can do, My Dears, all for the saving of a few measly shilling.⁸

intact, and although This Author would hardly call them Wallflowers, one might say they carry a certain elegance in their defiance.

From the smoke of docks, we now part ways, just for the time.

But fear not, it is not the ultimate end of this periodical. Sooner or later, we shall reconnect. Until then, keep your bonnets tight and heart steady, for the final chapter is yet to come.

*Yours Truly,
J. S.*

⁵ INNES, C., *The Cambridge companion to George Bernard Shaw*, p. 3-32

⁶ RAW, L. *Striking a light: The Bryant and May Matchwomen and their place in Labour History*, p. 1-12

⁷ RAW, L. *Striking a light: The Bryant and May Matchwomen and their place in Labour History*, p. 1-30

⁸ RAW, L. *Striking a light: The Bryant and May Matchwomen and their place in Labour History*, p. 102-112

MEZITŘÍD VZTAHY

VÝBĚROVÉ ZÁJEZDY JAKO ZP
NAVAZOVÁNÍ PŘÁTELSTVÍ

V
r
t
historie
1993/9
z řadu
carské
Mgr. P
učitele
náziu, l
tivnější
něco r
v pod
zahrani

NÍ

ŮSOB

Výběrové zájezdy patří mezi nejoblíbenější a nejprestižnější školní akce. Jejich historie sahá až do školního roku 1994, kdy se uskutečnil první zájezdů, konkrétně do švýcarského Jaunu. Stál za ním nápad přemysla Širínka, tehdejšího zedníka na našem gymnáziu, který chtěl nabídnout nejaktivnějším a nejúspěšnějším žákům navíc – motivační odměnu za úspěšný zájezd do zahraničí. Od té doby se zájezdy

konaly každoročně, s výjimkou pauzy během pandemie covidu-19.

Původně sice trvaly zájezdy celý týden, ale s postupem let se délka zkrátila na tři dny. I přes tuto změnu si však výběrové zájezdy zachovaly svůj jedinečný charakter – stále se jedná o mimořádnou událost, které si studenti velmi váží. Výběr účastníků ale na rozdíl od délky zůstal po celá léta nezměněný: podílejí se na něm předmětové komise a třídní učitelé. Zohledňují nejen prospěch, ale i celkové chování, aktivitu

a přístup ke školním povinnostem. Už od roku 1994 je také tradicí, že škola (respektive Společnost přátel Gymnázia Dr. Josefa Pekaře) hradí účastníkům část z ceny zájezdu.

Výběrové zájezdy tak představují nejen možnost poznat nové kouty Evropy, ale slouží především jako nástroj k ocenění úsilí, práce a zájmu o školu a učení se obecně. Právě díky této myšlence si tradice výběrových zájezdů udržela své místo a je populární i po třiceti letech. (NK) ⇒

UPEVNĚOVÁNÍ MEZITŘÍDNÍCH VZTAHŮ

FOTOGRAFIE
ZE ZÁJEZDU:

📷 Jakub Křováček (6. O)

Je neděle, poměrně pokročilá noční doba, během které by rozumnější student již spal, nerozumný pracoval, a já začínám před budovou našeho gymnázia poznávat povědomé tváře.

Až k Brenneru

1. B, 2. B, 3. A, 4. O ... Jsou tu spolužáci napříč celým gymnáziem. To může znamenat jediné – buďto se studenti rozhodli uspořádat protest proti nějaké nespravedlnosti, jež se týká školy, anebo se odjíždí na výběrový zájezd roku 2025. Jelikož je ta první varianta s již dříve zmíněným časovým údajem poměrně neslučitelná, je jasné, že tu nestojím s transparentem v ruce, nýbrž s velkým kufrem a ještě větším fotobatohem. Zanedlouho vidíme i náš dozor –

paní učitelky Neuhausarovou a Maršounovou – a netrvá dlouho a přijede i náš autobus. Zabíráme místa, která se později ukázala jako takticky i prakticky velmi výhodnou lokalitou, a čekáme na start. Dámy a pánové, dveře se zavírají, jedeme směr Brennerský průsmyk! Před hranicemi nabíráme paní průvodkyni a netrvá dlouho a celý autobus postupně usíná. V noci akorát jednou zastavujeme v Německu na dálnici, ale ráno se probouzíme již v Rakousku, nedaleko Brenneru.

Kraťoučkový výšlap

První zastávkou je malé městečko na italské straně průsmyku, a to dříve rakouský Sterzing, dnes oficiálně italské Vipiteno. Kromě z historie plynoucích dvojjazyčných nápisů a naší nevyspalosti tu ale není nic neobvyklého, a tak procházka ani netrvá dlouho, a než se nadějeme, už míříme k další zastávce, kterou je Jezero Missuri-na. Zde jsme podle plánu měli mít krátkou zastávku s výjezdem lanovkou na vrchol Col de Varda, ale kvůli nepříznivým klimatickým podmínkám středisko zahájení letního provozu oddálilo. Nevadí! Jelikož je náš doprovod sportovně naladěný, na horu si vyšlápneme pěšky. Po malých ztrátách cestou nahoru ale všichni ostatní horní stanici lanové dráhy úspěšně zdoláváme a po vyfocení kamzíka a zhltnutí malé svačinky se s černými mraky za zády začínáme vracet dolů. Co by to ale bylo za výlet, kdybychom šli tou samou cestou? Pokračujeme tedy na druhé straně lanové dráhy, kde místo slézání kameny poseté černé sjezdovky volíme delší cestičku skrz skály a lesní pěšinky. Po časovém intervalu,

Společná fotografie v Lido di Jesolo

který by se půlhodinou jistě nazvat nedal, konečně spatřujeme jezero. Jediným zádrhelem je to, že jsme na úplně opačné straně, než stojí náš autobus... Pozitivně naladěný z výletu na horách se v doprovodu několika spíše vyčerpanějších studentů dostávám zpět k autobusu, kde čekáme na ostatní a zanedlouho pokračujeme dál.

Olympiáda a coperto

Po krátkém přejezdu vystupujeme v Cortině d'Ampezzo, která bude jedním z italských středisek, kde proběhnou příští rok zimní olympijské hry. Jelikož začíná kapat, tak se před deštěm běžíme schovat do restaurace. Nemile nás sice překvapuje pětieurový poplatek za servis, zejména ty, kteří si místo pizzy objednali jen sklenici s vodou, ale jinak se nám Cortina až na všudypřítomné bagry, jeřáby a dělníky ve světlivě oranžových vestách poměrně líbí. Následuje drtivou většinou autobusu prospaný, mnou profocený přejezd k Jaderskému moři a krátká zastávka na nákup. Pak už ale konečně míříme k našemu hotelu a vyloďujeme se na místě, které je jen necelé 3 kilometry vzdálené od městečka, kam jsem jako malý jezdil pravidelně s rodiči. Večer už následuje jen krátká procházka do přímořského letoviska Lido di Jesolo, na jehož kraji jsme ubytováni, večere a půlnoční upravování fotek.

Prokletý klíč

Ráno vstávám v šest, jelikož je v plánu koupačka v moři. Společně s několika dalšími odvážlivci, včetně mého spolubydličího, se přesouváme na pláž, která vzhledem k návozu nového písku spíše připomíná egyptské duny, a necháváme naše věci na kameni u mola. V ledové vodě nakonec trávíme asi 20 minut, jelikož víme, že je hotel doslova, „co by kamenem dohodil“, a že si ihned po návratu budeme moct dopřát teplou sprchu. Vylézáme z vody na souš, na kameni si sbíráme své ručníky a vtom se ozve: „Já asi v moři utopil klíč!“ Už to samo o sobě byla velmi nepříjemná situace, pro mě o to horší, že se

jednalo právě o klíč od mého pokoje. Na recepci se nám po dlouhém a krkolomném domlouvání s italsky mluvícím personálem daří odemknout dveře od pokoje alespoň univerzálním klíčem a je nám přislíbena výroba kopie. Klíč od pokoje 207 je asi holt prokletý, jelikož všichni ostatní na něm měli velkou kovovou bójku, ale my jen menší železný štítek. A to recepční říkala, že se jim prý „klíče neztrácejí“.

Padala jako dvojčata

Po snídani rychle nabíháme do autobusu a míříme do Punta Sabbioni, odkud vyplouváme lodí směr Benátky. Ty jsou, jak se od paní průvodkyně dozvídáme, postavené na dřevěných kůlech z modřínu, o kterých si ale ona sama prý myslí, že jsou spíše z dubu, protože jí to evokuje Brno (pozn. autora: ani po dlouhém kolektivním přemýšlení jsme význam tohoto sdělení nepochopili, pokud na to přijdete, dejte nám vědět :D). Nejdříve procházíme přes náměstí sv. Marka se stejnojmennou zvonicí, jejíž pád paní průvodkyně překvapivě, ale možná trochu nekorektně, přirovnává k pádu amerických dvojčat... Následně míříme ke slavnému mostu Rialto, kde máme střídavě pár kratších rozchodů na prohlédnutí stánků, a následují další procházky k pamětihodnostem v tomto krásném, ale přelidněném a v menších uličkách velmi špinavém městě. Nejdelší rozchod dostáváme po prohlídce baziliky svatého Marka. Snažíme se najít vzhledově a cenově přijatelnou restauraci, dokonce z jedné musíme i potají utéct,

ale nakonec máme štěstí a v jedné z úzkých uliček nacházíme restauraci se skromným, ale kytkami velmi bohatě ozdobeným posezením.

Číšník roku

Ihned se nás ujímá už od prvního pohledu velmi přátelský a vtipný číšník, který nás po menším pošádlení usazuje u stolu a během naší celé návštěvy s námi vtipkuje a plně se nám věnuje. Tomu říkám servis! S ostatními se shodujeme, že jde bezpochyby o tu nejlepší návštěvu restaurace, kterou jsme kdy zažili, a tentokrát číšníkovi dáváme coperto bez jakýchkoliv nechápavých komentářů. Stíháme si ještě udělat fotku, ale poté již míříme zpět k přístavišti a odplouváme do Punta Sabbioni. Během zpáteční cesty autobusem ti, kteří v Benátkách ještě nebyli, uznávají mou teorii o „sice hezkém, ale přelidněném, komercí nabitým špinavém městě“, a dostáváme informace o večerním koupání v moři a následné cestě do centra Jesola na večeri. Já se rozhoduji pouze pro koupačku, během které si domluvíme večerní návštěvu, a poté se vrácím na pokoj.

„Šprtácká hra“ a dopravní zácpy

Po asi dvou hodinách čekání se z města vrací zbytek naší party, scházíme se na pokoji a po důkladném prozkoumání jídla, které s sebou máme, vytahuji z kufru hru, kterou jsem si přivezl z nedávného srazu KOČJ (viz článek na str. 8), a rozdávám karty. Během hraní této velmi korektní a na výběrový zájezd ➡

➡ Nádherné výhledy u Gardského jezera

vhodné deskovky si ještě společně chvíli povídáme a poté se rozcházíme na své pokoje. Druhý den vstáváme opět brzy ráno s cílem se jít vykoupat v moři, načež následuje rychlé balení zavazadel a přesun k Lago di Garda, jenž kvůli dopravním zácpám trvá déle, než se předpokládalo. Nakonec už ale vystupujeme ve vesničce Malcesine na východním břehu Gardského jezera a společně se přesouváme do centra.

Hrad a sauna

Zastávka v centru je hodně zkrácená a nestíháme nic jiného než jen rychlý oběd v podobě pizzy a návštěvu místního hradu, během které si stíháme udělat i nějaké skupinové fotografie. Poté se již všichni přesouváme po břehu jezera až na okraj Malcesine, kde na nás čeká náš autobus. Během cesty ještě přemýšlíme, co vše jsme zažili a jak nás tyto poslední tři dny stmelily – navázali jsme

spoustu mezitřídních kamarádství, upevnili jsme meziredak-torské vztahy, a kromě toho jsme si užili i program samotný. Zkrátka to byl opravdu zájezd za odměnu.

Po chvíli už jsme u autobusu, který se ale spíše než příjemnému místu podobá sauně, ale to nevadí, protože za chvíli nastartujeme, zapne se klimatizace a všichni spokojeně odjedeme... Nebo snad ne? ↓

SAUNA NA KOLEČKÁCH

✍ Anna Votočková (1. B)

Klimatizace. V létě je to každodenní parták na cestování... Teda alespoň do té doby, než přestane fungovat..

Po velice náročných dnech plných výletů po Itálii jsme celí unavení usedli do autobusu. Těšili jsme se na pohodovou a poklidnou cestu domů, ale místo toho jsme se vydali na exkurzi přímo do pekla.

Ze začátku vše klapalo a prvních pár kilometrů jsme ujeli bez úhony. Po pár desítkách minut se nám ale začala rosit čela. Asi třikrát jsme vyslali statečné jedince za řidičem s prosbou, zda by nemohl zvýšit klimatizaci. S ledovým klidem nás přesvědčoval, že tam přeci nemůžeme mít takové horko. No jo, to se mu to řekne, když klimatizace vpředu očividně funguje. Po asi čtvrté prosbě, zda by nám nemohl tu klimatizaci přidat, že opravdu nemůžeme dýchat, což potvrzovala i naše doslova a do písmene rozšmelcovaná čokoláda, se šel dozadu přesvědčit sám.

Po několika neúspěšných pokusech klimatizaci nastartovat se nám řidiči začali omlouvat, že se toto děje „jednou za 10 let“ a že máme opravdu smůlu.

Snažili jsme se s tím vyrovnat a zabavit se úplně čímkoliv, hlavně nemyslet na to, jak propocená máme trička. Hra kvarteta, které muselo být podplacené, protože vždy vyhrál ten, kdo míchal, nebo spánek nás zabavily na poměrně dlouhou dobu. Nestačilo nám ovzduší v autobuse, my si po dohrání kvarteta chtěli mozky zavařit ještě víc a pokládali si různé hádanky. Ten, kdo znal odpověď, se vždy nesmírně bavil, což bylo opravdu potřeba, protože když čokoláda teče, mozek se škvaří a řidič je v jiném klimatickém pásmu, bez dobré nálady to nejde. Schválně, kdo z vás ví, jakou barvu má vaše ryba? Odpověď,

že žádnou nemáte, nebereme :D

Naší spásou byly benzínky. Vyhlíželi jsme je jako oázu uprostřed pouště. Když jsme konečně zastavili, všichni z autobusu vystřelili rychlostí světla. Každý toužil po tom, aby ho pohladil chladný větrík – nebo alespoň ne úplně vařící vzduch. Koupili jsme si něco k snědku a vychlazené, osvěžující pití... A vrátili se do té naší sauny. S postupujícím časem i teplo-měr na zadních sedačkách začal místo 34°C ukazovat přijatelnější číslo. Po návratu do Boleslavi jsme všichni vystoupili a byli rádi, že se nám v autobuse nikdo neuvařil :-)

Ale víte co? I přes tyhle strasti bych hned jela znovu. I tohle je součástí zážitků, na které budeme ještě dloooouho vzpomínat. ●

TUTORIÁL

ANEK JAK NA GYMPL

  Alena Gabryšová (2. B)

Školní rok 2024/25 už pomalu končí a všichni se těšíme na prázdniny. Už se pomalu vidíme na chatě nebo na pláži. Pro některé z nás ale vše teprve začne.

Ano, naše budoucí primáři a první ročníky. Právě na tyto studenty je tento článek mířen. Jistě mají spoustu otázek, jak to u nás ve škole chodí. V tomto krátkém článku se vás, budoucí studenty, pokusím krátce seznámit s životem na našem gymnáziu. Vy, kteří již studenty jste, mi jistě v některých pohledech dáte za pravdu.

Začneme tedy úplně na začátku dne, vaším příchodem do školy. Většina studentů přichází do školy v čase mezi 7:20–7:50. V tu dobu je tedy možné, že ani váš ISIC nebude potřeba, protože vám nějaká dobrá duše podrží dveře. Stejně vám ale doporučuji mít ho po ruce. Každé ráno nastane alespoň jednou situace, kdy se přede dveřmi sejde minimálně pět studentů, kteří nemají své karty zrovna po ruce a nechce se jim hledat v batohu mezi roztrhaným sešitem matematiky a zapomenutou svačinou z minulého měsíce. V tu chvíli přichází váš čas. Máte svůj ISIC v kapse a přiložíte ho na čtečku. Stáváte se pro všechny na pět sekund hrdinou. Jaké obrovské hrdinství! Avšak pozor, do školy v žádném případě nepouštějte nikoho, o kom bezpečně nevíte, že u nás studuje! I kdyby vám potom měl věnovat pár smutných nebo našťavaných pohledů... Bezpečnost je zkrátka přednější.

Odbudete první dvě hodiny a nastává svačtinová přestávka. S tím je spojený i maraton do bufetu a k automatu. Fronta v obou případech stojí pomalu až za roh a jste vůbec rádi, pokud se stihnete dostat na řadu ještě před tím, než zazvoní. Tomuto problému se zcela nedá vyhnout, pokud máte zájem o svačinu, kterou si nenese z domova. Například v automatu si ale můžete jídlo koupit o přestávku dříve a vyhnout se tak frontě. S bufetem je to trochu komplikovanější. Jistě, lze si též jídlo koupit v jinou přestávku, ale jelikož se většinou jedná o hotovky, které jsou např. teplé, jsou určeny k rychlé spotřebě. Nic se však nestane, pokud se nasvačíte o jiné přestávce.

Přežijete dalších pár hodin a nastává čas oběda. Celý týden jsou fronty relativně krátké. Většinou mají polední pauzu pouze dva ročníky současně. Jediný den, kdy jde opravdu o život a dochází k opravdové tlačenci, je pátek. V tu dobu totiž končí všechny třídy současně a nastává souboj o nejpřednější místo ve frontě. Pokud zde netoužíte strávit větší část polední pauzy, hýčkejte si pány profesory a paní profesorky, kteří vás učí páteční 4. vyučovací hodinu. Oni vaši laskavost třeba někdy odmění dřívějším odchodem na oběd.

S páteční polední pauzou také souvisí profesorská porada. Obvykle trvá zhruba do 12:00, avšak někdy se může i protáhnout. Možná se teď ptáte, proč by vás měla nějaká porada vůbec zajímat? Občas se může stát, že nutně potřebujete najít daného profesora, abyste se mu třeba omluvili, že odcházíte předčasně domů a nebudete na jeho hodině. On však není nikde k nalezení a vy ho hledáte pomalu po celé škole. V pátek bude s největší pravděpodobností na poradě. Stačí tedy, abyste počkali před sborovnou, a než vám dotyčný profesor zmizí na oběd, ze kterého mnohdy jde rovnou na hodinu, můžete se mu omluvit.

S polední pauzou může být pro vás spojena i povinnost vynést popelnice na papír a plast, které najdete na chodbách. Budete s tímto seznámeni i první den ve škole. Každá třída má vyhrazených čtrnáct dní, kdy pro ně nastává povinnost hlídat zaplnění těchto popelnic a popřípadě je vynést. Rozpisy toho, kdy má jaká třída službu, najdete v některých třídách na nástěnce. Pro jistotu si to hlídejte, jelikož pak vzniká zbytečné a nepříjemné nedorozumění, když nejsou koše vyneseny.

Dále je dobré vás i upozornit na ročníkové testy, které se píšou ke konci roku (období květen–červen). V prvéku a ve druhéku vás čeká tento test pouze z mate- ➡

matiky. Ve třetíku se přidá i čeština, angličtina a případně také druhý cizí jazyk. Tyto testy zahrnují všechnu probranou látku z celého školního roku, proto ji zkuste zcela nezapomenout (i když je to téměř nemožné). Test je také obvykle připravován profesory, kteří u vás v ročníku neučí žádnou třídu. Občas se v těchto testech mohou vyskytnout i úlohy z maturitních testů, takže můžete čerpat procvičovací úlohy i odsud.

Hlavní je nepodcenit přípravu.

Někteří z vás možná i řeší otázku, zda chodit na nějaký kroužek. Naše škola má opravdu pestrý repertoár kroužků, ať už kulturně založených (školní sbor LYRA, orchestr nebo dramaťák), vzdělávacích a tvůrčích (výtvarný, 3D tisk, dějepisný...) anebo sportovních (florbal, powerjoga...). Též náš školní časopis je otevřený novým zájmům. Na škole je spousta lidí,

kteří by rádi docházeli na tyto skvělé kroužky, ale bojí se, že by nestíhali. Někteří z nás jsou opravdu šílenci, které najdete v každém druhém kroužku. Ty jistě nemusíte napodobovat, ale pokud vás něco láká, nebojte se to vyzkoušet. Starších spolužáků, kteří již na kroužek chodí déle, se rozhodně nebojte. Vždy zde panuje velmi přátelská atmosféra a velká zábava. Pokud by se opravdu stalo, že nestíháte, můžete prakticky kdykoliv odstoupit. Hlavní je se nebát mít zájem.

Toto bylo pouze několik zkušeností, které jsem za dobu svého studia nabyla a které by se vám mohly někdy hodit. Za celý časopis vám přeji úspěšné studium na našem gymnáziu.

Kdybyste měli kdykoliv nějaké otázky, nebojte se oslovit nás, starší studenty, váš dotaz vám určitě zodpovíme. ●

PO STOPÁCH DOFE

✍️📷 Kristýna Křováčková (5. 0)

V pátek 6. 6. vyrazila osmičlenná skupinka spolu s paní profesorkou Florianovou a panem profesorem Bělkou na bronzovou expedici DofE.

I přes problémy s železniční výlukou jsme se dokázali dopravit až do autokempu Ostrov na Malé Skále, kde bylo naplánované přespání. Na první pohled milý správce kempu nám ovšem naučtoval za přespání částku, se kterou nikdo nepočítal. To ale nezkazilo nikomu náladu a všichni jsme se odhodlaně pustili do stavění stanů a vaření večeře. Polovinu z nás ještě čekala půlnoční procházka a ráno už byl čas vyrazit na cestu.

Cílem expedice bylo zmapovat památky v okolí Malé Skály, proto naše kroky směřovaly po trase přes zříceninu Kopanina až na hrad Frýdštejn. Vzhledem k páteční výluce jsme se nakonec rozhodli pozměnit naši naplánovanou trasu, která nás původně vedla zpátky do kempu, a z Frýdštejna vyrazit do lépe dostupného Turnova. I přes sobotní déšť nám vydržela poměrně dobrá nálada a nakonec jsme se všichni zablácení a špinaví dopravili až domů.

Ted' nám zbývá jen vytvořit leporelo s fotkami, které bude výstupem z naší akce, a prezentaci, kterou budeme prezentovat v posledním týdnu tohoto školního roku. ●

⇨ Expedice může začít!

MARTHA AGERICHOVÁ

Anna Řezáčová (1. 0)

Wikipedia.org

Když Martha Argerichová hraje, hudba doslova dýchá. Její jedinečný styl, plný energie a emocí, z ní udělal jednu z nejuznávanějších klavíristek všech dob.

Narodila se 5. 6. 1961 v Buenos Aires. Pochází z rodiny židovsko-španělského a katalánského původu. Její otec se jmenoval Juan Manuel Argerich, byl rakousko-katalánského původu, pracoval jako právník. Její matka se jmenovala Juana Hellerová a byla hudebně vzdělaná, ale nehrála profesionálně. Právě ona objevila dceřin mimořádný hudební talent, když jí byly pouhé tři roky.

Martha už ve čtyřech letech uměla hrát na klavír složité melodie. Tehdy ji učila matka, v pěti letech poprvé začala chodit na hodiny klavíru k profesionálnímu učiteli. V sedmi letech měla své první veřejné vystoupení, které vzbudilo velkou pozornost místních hudebních kruhů.

Ve dvanácti letech odjela do Evropy, kde studovala v Mnichově u Friedricha Guldy, který patřil mezi nejvýznamnější klavírní pedagogy své doby. Díky jeho vedení si Martha zdokonalila techniku a prohloubila svůj hudební výraz.

Její první velký průlom bylo vítězství v mezinárodní Chopinově soutěži v roce 1965 a poté se rychle stala mezinárodně uznávanou koncertní hudebnicí.

Martha Argerichová na soutěži v roce 1965

Začala vystupovat s nejprestížnějšími orchestry světa, například s Berlínskou filharmonií, Londýnským symfonickým orchestrem nebo Newyorskou filharmonií. Spolupracovala s významnými dirigenty jako Claudio Abbado, Zubin Mehta, Charles Dutoit nebo Daniel Barenboim.

I přesto, že je už ve vyšším věku, Martha Argerichová stále aktivně koncertuje, často v komorních uskupeních nebo jako sólistka s orchestrem. Je známá tím, že nerada vystupuje sama, protože jí více vyhovuje spolupráce s jinými hudební-

ky – říká, že tak cítí větší radost z hraní.

Dlouhodobě se věnuje podpoře mladých talentovaných klavíristů – organizuje mistrovské kurzy a festivaly, kde s nimi i vystupuje.

Je považována za jednu z největších žijících klavíristek a stále inspiruje další generace hudebníků po celém světě. Její nahrávky patří mezi nejvyhledávanější, zvláště její interpretace děl Chopina, Rachmaninova, Prokofjeva nebo Beethovena. •

PEKÁRNA

ANEŽ PEKAŘOVA DRBÁRNA

„Práce moderátora mě vždy fascinovala“ aneb rozhovor s redaktorkou Českého rozhlasu Junior **Dominikou Macákovou**

Jakub Křováček (6. 0)

Co uděláte, když jste redaktorem školního časopisu a když vás na olympiádě z českého jazyka vyzpovídá redaktorka Českého rozhlasu Junior? No přece ji vyzpovídáte také!

Dominika Macáková je teď již bývalou studentkou Základní školy Dolní Břežany, která své kroky nyní směřuje na pražské Gymnázium Na Vítězné pláni. Od ledna 2023 spolupracuje s Českým rozhlasem, kde na stanici Junior tvoří například rozhovory se zajímavými osobnostmi nebo reportáže z různých akcí.

Byla práce v rádiu Tvým vysněným „povoláním“ už od dětství?

No, já jsem se k práci v Českém rozhlasu dostala poměrně náhodou. Nedá se asi říct, že by to bylo mé vysněné povolání, a ani nevím, zda to vůbec mé povolání v budoucnu v dospělosti bude, ale vždy mě práce redaktorů zajímala. Je to rozhodně dobrá zkušenost a velmi mě to baví. S rodiči jezdíme poměrně často na Slovensko a zpravidla posloucháme Radiožurnál. Na tom mě vždy fascinovalo, jak ti moderátoři mluví naživo ke stovkám tisíců dalších lidí.

Ty pracuješ především s dětským publikem. Co tě na té práci nejvíce baví?

Asi nejvíce mě baví to, že můžu zpracovávat témata, ke kterým by se normálně posluchači v jiném rádiu nedostali. To, že například můžu udělat audioreportáž o Olympiádě v českém jazyce, která vlastně běžně své místo v médiích nedostane, nebo že můžu udělat audioreportáž třeba o tom, jak jsem se byla podívat v zoo. Jsou to vlastně taková běžná dětská témata, která často potěší i mnohé dospělé. Také se mi líbí koncept „od dětí pro děti“.

Jak vypadá běžně tvá práce?

To se liší se podle toho, co mám zrovna za práci. Pokud je to Klub Rádía Junior, což je v podstatě nejdelší vysílání, tak to je živě a mé působení v ten den jsou 4 hodiny ve studiu. Vždycky hodinu před vysíláním se sejdeme se spolumoderátorkou, v mém případě Denisou Kimlovou, vytiskneme si

scénář a dopíšeme si tam nějaké věci, například otázky na našeho hosta. Ten je ve vysílání vždy hodinu a ty dvě hodiny mimo samotný rozhovor se věnují nějakému podobnému tématu, takže tam si někdy připravuji i třeba všelijaké zajímavosti. Nemusí to být ale jen rozhovor s jedním člověkem, máme i variantu, kdy za hodinu uděláme rozhovorů hned několik. Někdy také dělám rozhovor, který sama následně střihám, to už je všechna práce jen na mně a poté pošlu akorát výsledné audio Denise. Ještě dělám audioreportáže, to je vlastně dost podobný princip, je to všechno v uvozovkách na mně, střih, vyhledávání respondentů, doplňování potřebných informací...

Stalo se ti během živého vysílání někdy něco vtipného nebo nečekaného?

Je toho mnoho, můžu říct například to, co se nám stalo jednou před živým vysíláním. Do Klubu Rádía Junior jsme měli domluveného hosta, historika, nebudu jmenovat, ale asi tak dvě hodiny před tím, než jsme měli začínat, nám od něj přišla zpráva, že nemůže přijet, jelikož mu přijelo dříví a musí ho nasekat. V tu chvíli jsme ani pořádně nevěděli, co dělat, protože sehnat jiného respondenta za tři hodiny je velmi těžké a frustrující. Ale i přes to, že celá situace ze začátku vypadala špatně, jsme nakonec skončili s velice povedeným rozhovorem s jinou respondentkou.

A poslední otázka: Co bys vzkázala nebo poradila někomu, kdo by se chtěl stát také moderátorem nebo všeobecně žurnalistou?

Pokud máte někde v okolí školní časopis nebo školní rádio, televizi, tak se určitě připojte, i když vás třeba odrazuje to, že s podobnou prací nemáte žádné zkušenosti. Tak se to vlastně stalo i u mě, připojila jsem se do školní redakce a teď po třech letech sama pozoruji obrovský rozdíl. Hlavně se nebojte zkoušet nové věci a neustále si klást otázky. **Když si kladete otázky, tak se je budete snažit zodpovědět a díky tomu nasbíráte spoustu nových vědomostí a zkušeností, a to mnohokrát i ty, které jste hledat ani nechtěli.** ●

VÝTVARNÉ OKÉNKO

5. DÍL PERSPEKTIVA

 Anna Kindlová (1. B)

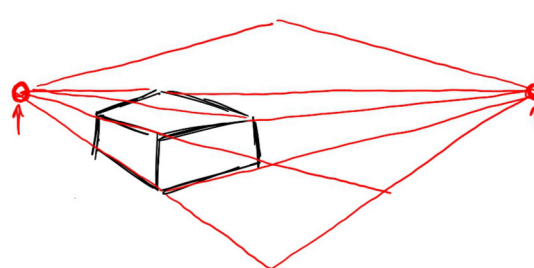
Perspektivu většinou používáme, když chceme kreslit a pracovat s prostorovými objekty.

O bzvláště se zátším. Obecně platí, že lidé rádi tvoří věci s pravými úhly, dávají je do jedné linie a snaží se kreslit přesně to, co vidí. Když vezmeme vrcholy těles a povedeme linie, setkají se v jednom bodě (lépe na příloze 1). Takže takový „figl“ je, že když si nakreslíte linie, můžete pak pracovat s proporcemi naprosto správně, přesně a hlavně snadně.

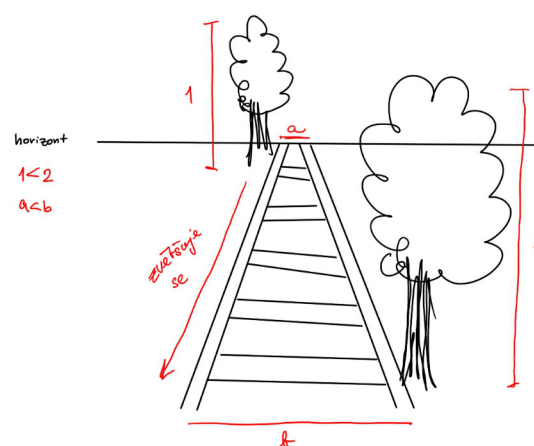
Když budeme mluvit o perspektivě spíše obecně, je to postup, který z dvojrozměrné kresby udělá trojrozměrnou. Nakreslíte židli, která nebude větší než stůl, hory budou dotvářet pozadí vesnické slavnosti apod. Perspektiva je všude, jak můžete vidět na příloze 2.

Jelikož perspektiva je hlavně o praxi, a ne o teorii, zkuste tento úkol:

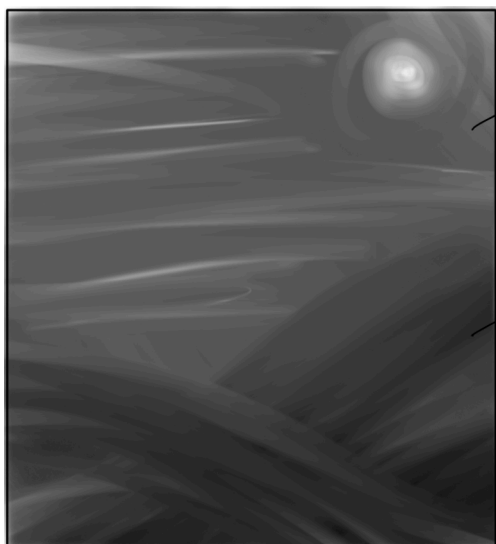
- nakreslete si stejnou mřížku, kterou vidíte v příloze 3 (pracujte s měkkou tužkou a dělejte slabé linie, ať to můžete na závěr snadno smazat ;))
- nyní si představte obyčejnou krajinu
- měla by mít pozadí, popředí a něco mezi tím (pokud nevíte, o co jde, příloha 4 pomůže)
- tuto krajinu zanešte do mřížky

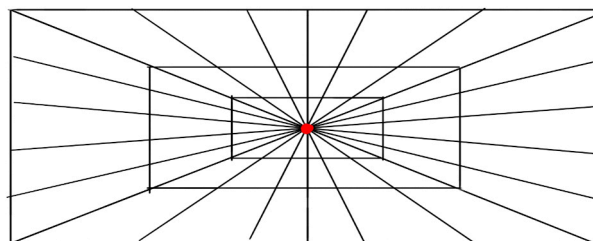
⇨ Příloha č. 1

⇨ Příloha č. 2

⇨ Příloha č. 4

⇨ Příloha č. 3

Jestli jste se mnou došli až sem, určitě máte doma pěknou sbírku výkresů. Jsem ráda, že jste si udělali čas a zapojili svou kreativitu.

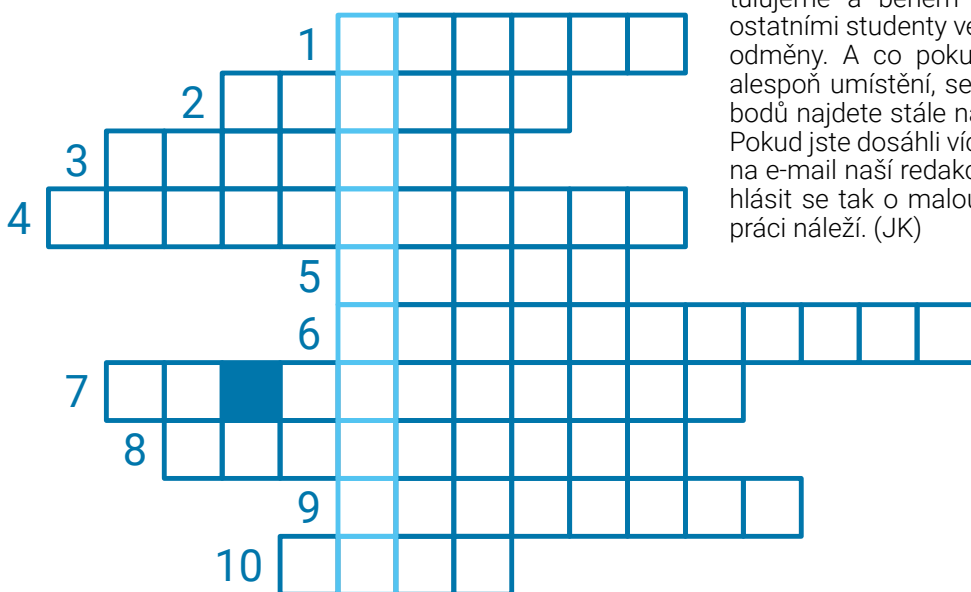
Pokud jsem vás neunudila, a naopak navnadila na výtvarnou tvorbu, můžete se do příštího čísla těšit na základy tvarů a konstrukce těl. •

SOUTĚŽTE SE STUDENT REVUE!

  Eliška Fialová (1. C), Anna Fousková (1. A)

Zase nanovo? Ano! I v příštím školním roce zachováme časopiseckou soutěž. Abyste ale nevyšli ze cviku, první kolo do nového žebříčku Vám předáváme už nyní! Jste u nás na gymplu nováčci a luštíte poprvé? Nevadí, na pravém okraji stránky najdete stručný návod ;) Tak hurá do toho! Ještě, než se ale pustíme do luštění, nesmíme zapomenout na vyhlášení celkových výsledků minulého ročníku!

Velká gratulace patří **Davidu Adamu Mocovi** z **1. C**, který díky včasnému odevzdávání již od začátku soutěže dominoval vyšším příčkám žebříčku. Na druhém místě se umístila **Barbora Perlíková** ze **2. B**, která se i přes neúčast v prvním kole dokázala vyšplhat až na stupně vítězů. Oba dva výherci si s celkem 880 a 760 body vytvořili nad ostatními soutěžícími obrovský náskok, ke kterému se s 410 body nejvíce přiblížil **Matěj Havelka** z **1. A**. Všem vítězům gratulujeme a během zakončení školního roku jim před ostatními studenty ve sportovní hale předáme zasloužené odměny. A co pokud jste nevyhráli? Jestli Vás zajímá alespoň umístění, seznam ostatních příček včetně všech bodů najdete stále na <https://casopis.pekcloud.cz/soutez>. Pokud jste dosáhli více než 150 bodů, můžete nám napsat na e-mail naší redakce (student.revue@pekcloud.cz) a přihlásit se tak o malou odměnu, která Vám za odvedenou práci náleží. (JK)

1. Tradiční španělské slavnosti slavící se na počest svatého Josefa, při kterých se pálí velké figuríny
2. Odpolední spánek/klid typický pro horké dny ve Španělsku a Itálii
3. Španělský ovocný nápoj z vína a citrusů, typický pro léto
4. Festival konající se každoročně v Pamploně. Nejznámější částí festivalu je běh s býky.
5. Pozdrav, životní styl spojený s pohodou a přírodou používaný na Havaji
6. Letní mexický festival tanců a tradic ve městě Oaxaca
7. Rajčatová bitva, slavný festival ve Španělském městě Buñol
8. Oslava letního slunovratu, tanec, květiny, tradice ve Švédsku
9. Japonský letní svátek s barevnými přáními na stromech. Také známý jako „Hvězdný festival“
10. Barevný, jarní festival radosti a vítězství dobranad zlem, který se slaví v Indii

JAK SE ZAPOJIT?

Stačí **poslat řešení přes formulář na stránkách Student revue**, který najdete na QR kódu na této stránce.

O CO SE HRAJE?

První tři úspěšní řešitelé získají odměnu a otištění svého jména v příštím čísle Student revue (září/říjen 2025).

Prvních deset úspěšných řešitelů získá dle svého pořadí body (1. místo – 200 b., 2. místo – 180 b., každé další místo od 3. do 10. o 10 bodů méně než to vyšší) do druhého ročníku celoročnickové hry (2025/26), ve které na konci školního roku 3 studenti s největším množstvím nasbíraných bodů získají titul „Nejlepšího řešitele“ a ocenění formou hodnotného dárku. Ocenění budou také další řešitelé, kteří se umístí na vyšších příčkách žebříčku.

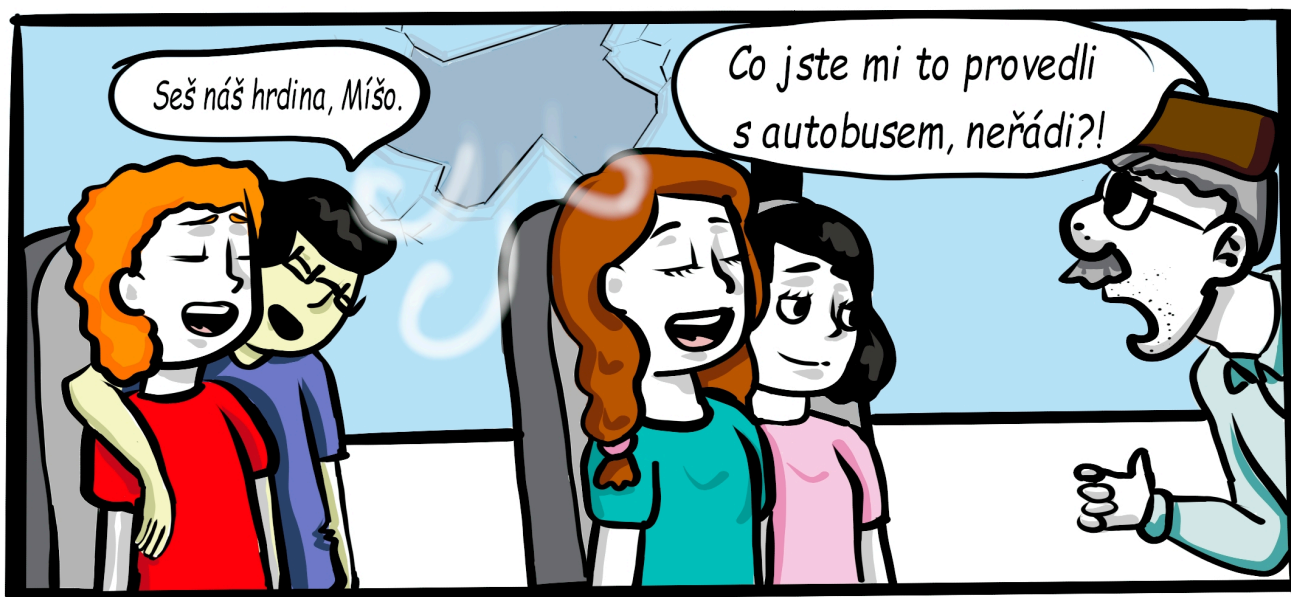
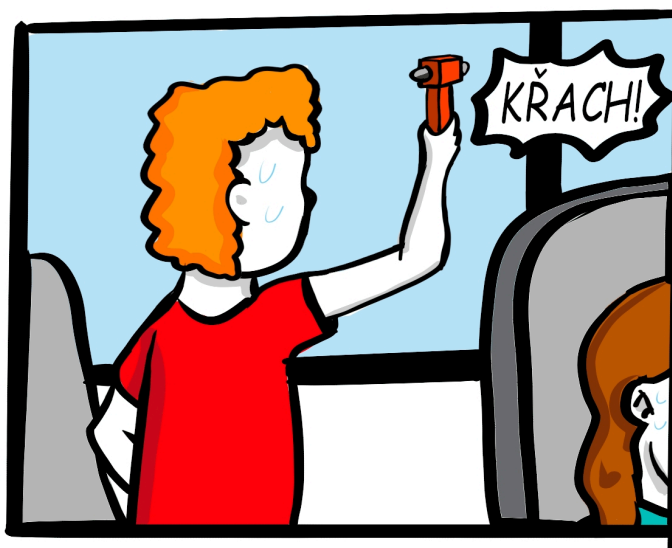
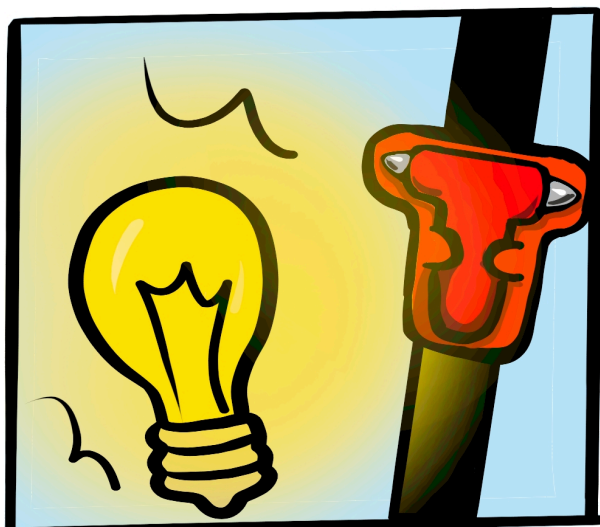
Každý další úspěšný řešitel získá bez ohledu na pořadí 50 bodů do celoročnickové hry.

**ODPOVĚDI
POSÍLEJTE
SEM:**

TAJENKA:

(italský letní svátek slavený 15. srpna, spojený s odpočinkem, rodinnými výlety a letní pohodou)

**PŘEJEME VÁM KRÁSNÉ
A VE ZDRAVÍ PROŽITÉ
LETNÍ PRÁZDNINY!**

STUDENT REVUE
DVOUMĚSÍČNÍK GYMNÁZIA
DR. JOSEFA PEKAŘE